II

అన్నమ్మ : ఏవయ్యా! మన చెరువు కట్టమీద రకరకాల పిట్టలు కనబడేవి. ఇప్పుడు చాలావరకు కనబడుతనే లేవు ఎందుకో?

లక్ష్మి : నేను చెప్తా ఎందుకు కనబడుతలేవో,

గోపాల్ : అగో సెల్ రింగైతున్నది.

లక్ష్మి : ఇగో ఈ సెల్‌ఫోన్లే పక్షులను లేకుండా చేస్తున్నయ్.

గోపాల్ : నీకేమన్న పిచ్చిపట్టిందా? సెల్‌ఫోన్లకు పక్షులకు ఏం సంబంధం?

లక్ష్మి : నాక్కాదు పిచ్చి నీకే పిచ్చి. సెల్‌ఫోన్లల్ల మాట్లాడడానికి సిగ్నల్స్ ఎక్కడి నుంచి వస్తున్నయ్?

గోపాల్ : టవర్‌నుంచి.

లక్ష్మి : ఎక్కడికక్కడ సెల్‌టవర్లు పెట్టడంతో వాటి నుంచి వచ్చే తరంగశక్తిని తట్టుకోలేక అనేక పక్షులు చచ్చిపోతున్నవట!

అన్నమ్మ : ఓపక్క అడవులు లేకపాయే! నదులు, చెరువులు ఎండిపాయే! జనం మధ్యలో సెల్‌టవర్లాయే! ఇగ ఎట్ల బతుకుతయ్.

గోపాల్ : తాతా! పొగతోటి గూడా కొన్ని జీవులు చచ్చిపోతున్నవట నిజమేనా?

నర్సయ్య : అవును నిజమే. ఆ జీవుల్లో మనం కూడ ఉన్నం.

గోపాల్ : మనమెట్లుంటం?

నర్సయ్య : ఇంట్లోంచి బయట కాలుపెడ్తే చాలు. ఏదో ఒక పొగ మన శరీరంలోకి పోతనే ఉన్నది.

లక్ష్మి : వాహనాల పొగ, ఫ్యాక్టరీల పొగ, ప్లాస్టిక్ చెత్తను కాల్చడంతో వచ్చే పొగ, సిగరెట్లు, బీడీలపొగ... అన్ని పొగలేనాయె.

గోపాల్ : మనం బతుకుతలేం మిగతా జీవులను బతకనిస్తలేం.

అన్నమ్మ : గోపాల్ మంచిగ చెప్పిండయ్యా.

గోపాల్ : మంచిగ చెప్పిన అన్నవ్ గదా! నేను టీవీల పాటలు పెట్టుకుంటా.

అన్నమ్మ : అబ్బా నీ దయరా! అది మాత్రం వద్దు.

లక్ష్మి : ఎందుకు వద్దంటున్నవ్ అమ్మమ్మా?

అన్నమ్మ : మీరు చెవులు చిల్లులుపడేటట్టు, ఇంటి పెంకులు ఎగిరిపోయేటట్టు సౌండు పెట్టుకుంటరు.

నర్సయ్య : చెవులు గిల్లుమనేటట్టు సౌండు పెట్టుకుంటే వాళ్లకదో మజా, సంబురం.

అన్నమ్మ : ఏం మజా? ఏం సంబురం? మొన్న మనకాడ డాక్టరు చెప్పంగ విన్న.

నర్సయ్య : ఏం విన్నవు?

అన్నమ్మ : పెద్ద పెద్ద చప్పుళ్ళతోటి చెవులకు వినే శక్తి తగ్గుతదట!

లక్ష్మి : నిజమే, రోడ్డుమీద వాహనాల చప్పుళ్ళు పెద్ద పెద్ద కార్ఖానాల చప్పుళ్ళు, బోర్లు వేసేటప్పుడు వచ్చే చప్పుళ్ళు...

గోపాల్ : డి.జె సౌండ్స్ కూడానా?

నర్సయ్య : కూడానా ఏంది? అదో పెద్ద దరిద్రం. నిద్రపోనియ్యవు. తిండి తిననియ్యవు. మనుషుల్ని మనుషులుగా ఉండనియ్యవు. సమయం వృథా చేస్తయి.

అన్నమ్మ : డి.జె అంటే ఏంటిదయ్యా?

నర్సయ్య : గదే మొన్న రంగయ్య కొడుకు లగ్గమప్పుడు పెద్ద సౌండు పెట్టుకొని ఎగురలేదా! గదే!

అన్నమ్మ : దాంతోటే గద! నా చెవులు పాడైనయని డాక్టరు చెప్పిండు.

నర్సయ్య : ఈ పోరగాండ్లకు తెలువదాయె. చెబితే వినరాయే. మరేం జేసుడు.

అన్నమ్మ : ఎందుకు తెల్వది? అప్పట్నించి వీళ్లిద్దరు అన్ని ముచ్చట్లు చెబుతనే ఉన్నరు గద!

గోపాల్ : చెపితే ఇగ మేం ఎగురొద్దు, దుంకొద్దా ఏంది?

నర్సయ్య : ఎందో సంబురానికి అట్ల చేస్తరు.

అన్నమ్మ : ఇదేం సంబురం? ప్రాణం పొయ్యే సంబురం. మంచినీళ్లువాయె. మంచిగాలి వాయె, జంతువులువాయె, పక్షులు వాయె. అఖర్న మనంగూడ సక్కగా సుఖంగా ఉండలేకపోతిమి. ఇగ ఎందుకివన్నీ?

ఆలోచించండి - చెప్పండి

- ★ "సెల్‌టవర్లు పక్షులకే కాక మానవులకు కూడా శాపమే" అనడంలో గల ఉద్దేశం ఏమై ఉంటుంది?
- ★ వివిధ రకాల పొగలను పీల్చడం వలన మానవుడు ఎట్లాంటి సమస్యలను ఎదుర్కొంటున్నాడు?
- ★ శబ్దకాలుష్యం ఎన్ని విధాలుగా జరుగుతున్నది?

III

నర్సయ్య : గంత కోపమెందుకే?

లక్ష్మి : అమ్మమ్మ చెప్పింది నిజమే! ఎక్కడ చూసిన స్వచ్ఛతలేదు. అంతా కాలుష్యమే. ఇల్లు కాలుష్యమే, ఒళ్లు కాలుష్యమే. బళ్ళు, గుళ్ళు, రోడ్లు ఊర్లకూర్లు పట్నాలకు పట్నాలు .... అన్నీ, అంతా కాలుష్యమే.

గోపాల్ : మన పనులతోనే అంటవా. కానీ నువ్వు బోర్ల సౌండుతో కష్టమైతున్నదని అంటివి. మరి నీళ్లెట్లా రావాలె.

లక్ష్మి : ఓ పిచ్చిమొహమా! చెరువులు, బావులు, నదులు ఇవన్నీ నీళ్లతోటి కళకళలాడితే నీళ్లకేం కష్టం.

గోపాల్ : చెరువులు, నదులంటే పోనీ బావులెందుకు ఎండిపోతున్నయ్.

నర్సయ్య : మీ మోటర్లన్నీ బుర్రుబుర్రున పోవటానికి ఎత్తుకెత్తు రోడ్లన్ని ఊర్లనిండా వేయవట్టిరి. ఇసుమంత జాగ విడిచిపెట్టకుండా ఇళ్లుకట్టవట్టిరి. ఇంటిముందు గచ్చాయె. ఇంటెనుక గచ్చాయె.

అన్నమ్మ : అందుకే నీళ్లన్నీ మోరీల్లోకి పోతున్నయ్. మోర్లు కూడా సిమెంట్‌వేనాయె. ఒక్క నీటి చుక్క కూడా భూమి లోపలికి ఇంకుతలేదాయె!

గోపాల్ : అందుకే బావులు ఎండిపోతున్నయా?

నర్సయ్య : ఎనుకట, బావులల్ల నీళ్లు ఎప్పుడుండాలని ఊర్లల్ల, చుట్టుపక్కల, కోనేర్లు, చెరువులు, కుంటలు కట్టినరు. అవన్ని ఇప్పుడు తీసేయవట్టిరి.

అన్నమ్మ : మరి ఆ బావులల్ల నీళ్లు ఏడికెళ్లుంటయ్? నీళ్ల కొరకు ఫీట్లకు ఫీట్లు మిషన్లను భూమిలోకి దించవట్టిరి.

నర్సయ్య : దాంతోటి భూమి అదిలిపోతున్నది. జంతువులు, పిట్టలు, పాములు, తేళ్ళు భయంతోటి అల్లాడవట్టె.

లక్ష్మి : మనకు గూడా రాత్రి నిద్రరాదు. పగలు నడువరాదు. అంతా భయం భయమే.

గోపాల్ : మన ప్రకృతిని మనమే పాడు జేసుకుంటున్నం.

అన్నమ్మ : గోపి మంచిగనే సోయి తెచ్చుకుంటున్నడు.

నర్సయ్య : ఔను.

గోపాల్ : అమ్మమ్మ నువ్వు కోతి పాట పాడినవుగదా! నేనో పాట పాడుతా విను.

పాట :- అడవుల్ని పెంచాలె
జంతువులనుంచాలె డుబుడుక్కుడుండుం
నీళ్ళన్ని ఇంకాలె
బావులను పెంచాలె డుబుడుక్కుడుండుం
చెరువులను చెరపొద్దు
నదిలోకి చెడులొద్దు డుబుడుక్కుడుండుం
పిట్టలూ ఎగరాలె
చెట్లపై నుండాలె డుబుడుక్కుడుండుం
చప్పుళ్లు తగ్గాలె
శాంతింత పెరగాలె డుబుడుక్కుడుండుం
పొగలన్ని పోవాలె
సెగలన్ని తగ్గాలె డుబుడుక్కుడుండుం
మంచి గాలి రావాలె
రోగాలన్ని పోవాలె డుబుడుక్కుడుండుం
జీవులన్నుండాలె
జగమంత మెరువాలె డుబుడుక్కుడుండుం
ఆనందం పొంగాలె
సంతోషం నిండాలె డుబుడుక్కు డుం డుం

ఆలోచించండి - చెప్పండి

★ తేళ్ళు, పాములు భయంతో ఎందుకు అల్లాడుతున్నాయి?

★ పర్యావరణ పరిరక్షణకై మీపాఠశాలలో ఎటువంటి కార్యక్రమాలను నిర్వహిస్తారు?

★ చెరువులు, బావులు నీళ్లతో కళకళలాడడం కోసం ఊరి ప్రజలకు ఎట్లాంటి సలహాలను ఇస్తావు?

ఇవి చేయండి

I వినీ, అర్థం చేసుకొని, ఆలోచించి మాట్లాడడం

1. ఈ పాఠం ద్వారా మీరు ఏం గ్రహించారో చెప్పండి?
2. "పర్యావరణ పరిరక్షణ ప్రతి ఒక్కరి బాధ్యత" దీన్ని సమర్థిస్తూ మాట్లాడండి?

II ధారాళంగా చదువడం - అర్థం చేసుకొని, ప్రతిస్పందించడం

1. పాఠం చదివి కింది మాటలు ఎవరు ఎవరితో అన్నారో రాయండి.

అ. పెద్ద చెరువు ఎప్పుడు ఎండిపోలేదటగదా! అయితే ఈసారి ఎందుకు ఎండిపోయింది?

ఆ. జనం మధ్యలో సెల్‌టవర్లాయె. ఇక ఎట్లా బతుకుతయ్?

ఇ. బావులు, నదులు ఇవన్నీ నీళ్లతోటి కళకళలాడితే నీళ్లకేం కష్టం.

ఈ. తేళ్లు, పాములు భయంతోటి అల్లాడవట్టె.

2. కింది పేరాను చదివి పట్టికను పూరించండి.

నేను చెట్టును. మీకు తల్లివంటిదాన్ని. నన్ను నరికి కరువుకోరల్లో చిక్కుకోవద్దు. మానవుల్లారా! అమ్మలాంటి నన్ను కొట్టకండి. కాసుల కోసం అమ్మకండి. పండ్లను, నీడను, ప్రాణవాయువులను ఇచ్చే త్యాగజాతి మాది. చచ్చిన మీ మనుషులకై బతికిన మమ్ములను నరికే జాతి మీది. చేతనైతే మీ పుట్టినరోజున పది మొక్కలను నాటి నీరుపోసి కాపాడండి. కానీ దయచేసి తుంచకండి.

చేయకూడనివి	
చేయవలసినవి	
త్యాగజీవులు అందించేవి	
శీర్షిక	

III స్వీయరచన

1. కింది ప్రశ్నలకు అయిదేసి వాక్యాల్లో జవాబులు రాయండి.

అ. "చెరపకురా చెరువులను, చెడిపోతావు" దీనిపై మీ అభిప్రాయాన్ని రాయండి?

ఆ. "అడవులను నాశనం చేసుకుంటపోతే ఇంకా భయపడె కాలం వస్తది" అనడంలో గల ఉద్దేశం ఏమై ఉంటుంది?

ఇ. "మనం సరిగ్గా బతుకుతలేం - జీవరాసులను బతుకనిస్తలేం" దీనితో మీరు ఏకీభవిస్తారా? విభేదిస్తారా? ఎందుకు?

ఈ. "వాకిళ్ళు కాంక్రీటు గచ్చులాయె" ఇది ఎటువంటి నష్టాలను కలిగిస్తుందో వివరించండి?

ఉ. మీ ప్రాంతంలో ప్రకృతిని ఎన్ని విధాలుగా నాశనం చేస్తున్నారో రాయండి.

2. కింది ప్రశ్నలకు పదేసి వాక్యాల్లో జవాబులు రాయండి.

1. "ప్రకృతిని కాపాడితేనే భావితరాలకు భవిష్యత్తు" దీనిని విశ్లేషిస్తూ రాయండి. **(లేదా)**
2. మానవులు, పక్షులు, పశువులు .... సుఖంగా జీవించాలంటే ప్రకృతి పట్ల మన ఆచరణ ఎట్లా వుండాలి?

IV సృజనాత్మకత / ప్రశంస

1. "పర్యావరణ పరిరక్షణ"లో అందరూ పాలుపంచుకోవాలని ఒక పోస్టరు తయారుచేయండి.
2. కింది బొమ్మను చూడండి. బొమ్మ ఆధారంగా సంభాషణలు రాయండి.

V పదజాల వినియోగం

1. కింది పదాలు చూడండి వీటికి అదే అర్థం వచ్చే పదాలను పాఠం ఆధారంగా రాయండి.

అ. తొందరగా ....

ఆ. దురాక్రమణ ....

ఇ. శబ్దాలు ....

ఈ. సంతోషం ....

ఉ. కాలువలు ....

ఊ. ఇంతకుముందు కాలం ....

ఋ. ప్రాణులు ....

ౠ. పిల్లవాళ్లు ....

ఎ. వాహనాలు ....

ఏ. వేగంగాపోవడం ....

2. కింది పదాలలో భిన్నమైన పదాన్ని గుర్తించి గీతగీయండి.

అ. పులి, సింహం, ఎలుగుబంటి, కుక్క

ఆ. బావులు, నదులు, సముద్రాలు, చెరువులు

ఇ. కారు, స్కూటర్, సైకిలు, లారీ

ఈ. బీడిపొగ, వాహనాలపొగ, సాంబ్రాణిపొగ, ఫ్యాక్టరీపొగ

3. కింది పట్టికను చదివి అందులోని ప్రకృతి-వికృతులను రాయండి.

క్తి	అ	డ	వి	ల	చ్చి
శ	స	ఆ	శ	బ్దం	అ
కుం	ద్దు	రా	త్రి	పా	ట
డ	ల	క్ష్మి	సిం	హం	వి
స	సిం	స	ము	ద్రం	అ
త్తు	గం	వ్వ	అ	స	మ్మ
వ	భూ	మి	వి	బు	మ్మ
కుం	భ	ము	రా	తి	రి

ప్రకృతి - వికృతి

ఉదా॥ లక్ష్మి - లచ్చి

....

....

....

....

....

....

....

....

4. పాఠంలో గల ఆంగ్లపదాలను వాటి అర్థాలను రాయండి

ఉదా:- డాక్టరు - వైద్యుడు

VI భాషను గురించి తెలుసుకుందాం

1. కింది ఖాళీలను విభక్తులతో పూరించండి. విభక్తుల పేర్లు రాయండి.

అ. రాజు సేనల .... వచ్చాడు. (   )

ఆ. దొంగతనం చేయడం .... పేదవానిగా ఉండటం మేలు. (   )

ఇ. వృద్ధుల .... ఆదరించాలి. (   )

ఈ. దొంగల .... పోలీసులు గాలిస్తున్నారు. (   )

2. కింది పదాలకు విగ్రహవాక్యాలు రాసి, సమాసం పేరు రాయండి.

			విగ్రహవాక్యం	సమాసం పేరు
అ.	కృష్ణార్జునులు	=	....	....
ఆ.	శివకేశవులు	=	....	....
ఇ.	నిరాశానిస్పృహలు	=	....	....
ఈ.	భయాందోళనలు	=	....	....
ఉ.	న్యాయాన్యాయాలు	=	....	....

3. కింది పదాలను విడదీసి రాయండి.

అ) నీవెక్కడ = ... + ...

ఆ) లేకుంటె = ... + ...

ఇ) మరేమి = ... + ...

ఈ) రామాలయం = ... + ...

4. కింది పదాలను కలిపి రాయండి

అ) మేన + అత్త = ...

ఆ) మనసు + ఐన = ...

ఇ) ఏమి + అంటివి = ...

ఈ) దేవ + ఇంద్రుడు = ...

5. **కింది ఇచ్చిన పదాలతో ఖాళీలను పూరించండి. భాషాభాగాల పేర్లను రాయండి.**

(అతను, కమ్మగా, కొబ్బరికాయ, వెళ్ళి, అబ్బా)

ఉదా: శంకర్ పామును చూసి అమ్మో! అంటూ పరుగెత్తాడు (అవ్యయం)

అ) రాధ గుడికి వెళ్ళి .... కొట్టింది. ( )

ఆ) అమ్మ చేసిన పాయసం .... గా ఉన్నది. ( )

ఇ) గోపాలు డాక్టరే కాదు, ... యాక్టరు కూడా. ( )

ఈ) నవీన్ బాసరకు .... సరస్వతీ దేవిని దర్శించుకున్నాడు. ( )

ఉ) రవి ఉరుకుతూ కిందపడి ....! అని అరిచాడు. ( )

ప్రాజెక్టుపని

పర్యావరణానికి సంబంధించిన పాటలను, కవితలను లేదా గేయాలను సేకరించండి. తరగతిలో ప్రదర్శించండి.

(లేదా)

అడవులు / పశువులు / పక్షులు / చెరువులు / నేలతల్లి / బావుల గొప్పతనాన్ని తెలిపే వ్యాసాలను సేకరించండి.

నేనివి చేయగలనా ?

★ 'పర్యావరణ పరిరక్షణ ప్రతి ఒక్కరి బాధ్యత' అనే అంశాన్ని సమర్థిస్తూ మాట్లాడగలను. అవును / కాదు

★ అపరిచితమైన పేరాను చదివి పట్టికను పూరించగలను. అవును / కాదు

★ ఇచ్చిన అంశాన్ని విశ్లేషిస్తూ రాయగలను. అవును / కాదు

★ ఇచ్చిన అంశానికి సంబంధించి పోస్టర్ తయారుచేయగలను. అవును / కాదు

సూక్తి

చెఱపబోకు నీరు చెఱువు బావినదుల
కోటి జీవులెల్ల కోలుకోవు
జలము శుద్ధిగుండ జాడ్యముల్తొలగును
వినర వినర ఓరి! విశ్వనరుడ!

ఉపవాచకం

ఆజానుబాహుడు...
అరివీరభయంకరుడు...
రణరంగంలో ఎదురులేని ధీరుడు...
దుర్గనిర్మాణదురంధరుడు...
కళాపోషణలో సాటిలేని రసజ్ఞుడు...
అతడొక చారిత్రక పురుషుడు...
అతడే...

1. సోమనాద్రి

(చారిత్రక వీరగాథ)

గద్వాల కోట ప్రవేశ ద్వారం (ప్రస్తుతం)

అనేక శతాబ్దాలకు పూర్వం రెడ్డి, వెలమ వీరులు తమ భుజబలంతో రాజ్యాలు సంపాదించుకున్నారు. ఆ స్వతంత్రరాజ్యాలు కొంత కాలానికి ఓరుగల్లు, విజయనగర సామ్రాజ్యాలకు వశమైపోయాయి. ఆ రాజుల పతనం తరువాత అవి నిజాం నవాబుకు సామంత సంస్థానాలుగా మారిపోయాయి. అటువంటి సంస్థానాల్లో ప్రసిద్ధి కెక్కింది గద్వాల సంస్థానం.

శతాబ్దాల చరిత్ర గల ఈ సంస్థానపు రాజులలో మొదటివాడు, ప్రసిద్ధి వహించినవాడు సోమనాద్రి. సోమనాద్రికి 'పెద్ద సోమభూపాలుడు' అనే ప్రసిద్ధ నామం కూడ ఉన్నది. ఇతడు క్రీ.శ.1750 ప్రాంతంవాడు. బక్కమ్మ పెద్దారెడ్డిలు ఈయన తల్లిదండ్రులు. భార్య లింగమ్మ. గద్వాల కోటను నిర్మించింది ఇతడే. అనేక యుద్ధాలలో విజయాలను పొందినవాడు. దైవసహాయంచేత ఈయనకు గొప్ప నిక్షేపం దొరికింది. ఆ ధనంతో నగరాన్ని, దేవాలయాలను అభివృద్ధి చేసి, కంచి, శ్రీరంగం, తిరుపతి వంటి చోట్లనుంచి వచ్చిన అనేకమంది కళాకారులకు బహుమానాలను ఇచ్చిన కళాభిమాని. గద్వాల సంస్థానంలోని కాణాదం పెద్దన మొదలైన కవులు రామాయణాది గ్రంథాలు రచించారు. ఈవిధంగా గద్వాలసంస్థానం తెలుగు సాహిత్యాభివృద్ధికి చేయూతనిచ్చింది. సోమనాద్రి ఆరడుగుల ఎత్తుగల గంభీరవిగ్రహం, దృఢమైన నల్లనిశరీరం, సాముచేత కండలు తిరిగిన పొడవైన చేతులు కలిగినవాడు. మిత్రులకు గంభీరంగ, శత్రువులకు ప్రళయకాల రుద్రునివలె కనిపించేవాడు. అతడు తెల్లని గొప్ప జాతిగుర్రంమీద స్వారిచేస్తూ, యుద్ధరంగంలో కలయతిరుగుతూ అజేయుడై ఉండేవాడు.

సోమనాద్రి 'పూదూరు' ను రాజధానిగ చేసుకొని ఆ ప్రాంతాన్ని కొంతకాలం పాలించాడు. నేడు గద్వాల పట్టణంగ ప్రసిద్ధికెక్కిన ప్రదేశమంతా ఆ రోజుల్లో దట్టమైన అరణ్యప్రాంతంగ ఉండేది. ఒకసారి వేటాడడానికి వెళ్ళిన సోమనాద్రి ఆ ప్రాంతాన్ని చూసి, అది తన రాజధానికి అన్ని విధాలా అనుకూలమైనదిగా ఉంటుందని భావించాడు. వెంటనే అక్కడ కోట నిర్మాణం చేపట్టాడు. అయితే ఆ ప్రదేశానికి సమీపంలోనే ఉన్న 'ఉప్పేడు' కోటను సయ్యద్ దావూద్ మియా పాలిస్తున్నాడు. అతడు గోల్కొండ కోట పాలకుడు, నిజాం నవాబూ అయిన నాసిరుద్దౌలాకు ఆప్తుడు. దావూద్ మియా, సోమనాద్రి కోట నిర్మిస్తున్న స్థలం తన ఏలుబడిలో ఉన్నదని అందువల్ల కోట కట్టడానికి వీలులేదని అడ్డు చెప్పాడు.

సోమనాద్రి బాగా ఆలోచించాడు. కార్యసాధకుడైన సోమనాద్రి కోట నిర్మాణం అడ్డుకోవద్దని, నిర్మాణం పూర్తికాగానే తగినంత కప్పం చెల్లిస్తానని చెప్పి, సయ్యద్ మియాను అంగీకరింపజేశాడు. వేగంగా కోట నిర్మాణం పూర్తి చేశాడు. అనుకున్నట్లుగా సోమనాద్రి కప్పం చెల్లించలేదు. పైగా గొప్ప సైన్యాన్ని సిద్ధపరచుకొని, దావూద్ మీదికి దండయాత్రకు సిద్ధపడ్డాడు. విషయం తెలుసుకొన్న దావూద్‌మియా మండిపడ్డాడు. ముందువెనకలు ఆలోచించకుండ సోమనాద్రి మీద యుద్ధం ప్రకటించాడు. రాయచూరు నవాబయిన బసరు జంగు, ప్రాగటూరు కోటకు అధిపతి అయిన ఇదురుసాబు తమ తమ సేనలతో వచ్చి యుద్ధరంగంలో సయ్యద్‌కు బాసటగా నిలిచారు. ఇరుపక్షాల సైన్యాలు గద్వాలకు, రాయచూరుకు మధ్య ప్రాంతమైన 'ఆరగిద్ద' దగ్గర మోహరించాయి. సంకుల సమరం జరిగింది. కొంత సైన్యాన్ని వెంటపెట్టుకొని, సోమనాద్రి స్వయంగా రాయచూరు నవాబును ఢీకొన్నాడు. సోమనాద్రి ధాటికి తట్టుకోలేని బసరుజంగు యుద్ధంనుంచి తప్పుకొని, తన సైన్యంతో ఇంటిముఖం పట్టాడు. సోమనాద్రి పరాక్రమాన్ని గమనించిన ప్రాగటూరు నవాబు కూడ బుద్ధితెచ్చుకొని మెల్లగ జారుకున్నాడు. ఉప్పేడు నవాబు సయ్యద్ దావూద్ మియా మాత్రం మిగిలి, ఏకాకి అయిపోయాడు. ఇక చేసేదిలేక, తాను కూడ ఉప్పేడు దారిపట్టి ఏనుగుపై పారిపోతున్నాడు. సోమనాద్రి తన గుర్రాన్ని ఏనుగుమీదికి ఉసికొల్పాడు. దావూద్ మియా భయపడి ప్రాణాలు దక్కించుకోవడం తప్ప వేరే మార్గం లేదని భావించాడు. వెంటనే తన అపజయాన్ని అంగీకరిస్తూ సోమనాద్రిని శరణు కోరుకున్నాడు. ఇక ముందెన్నడు సోమనాద్రి జోలికి రానని మాట ఇచ్చాడు. యుద్ధ పరిహారంగా తన యుద్ధచిహ్నాలైన నగారా, పచ్చజెండా, ఏనుగులను సోమనాద్రికి సమర్పించుకొని, తలదించుకొని ఉప్పేడు చేరుకున్నాడు.

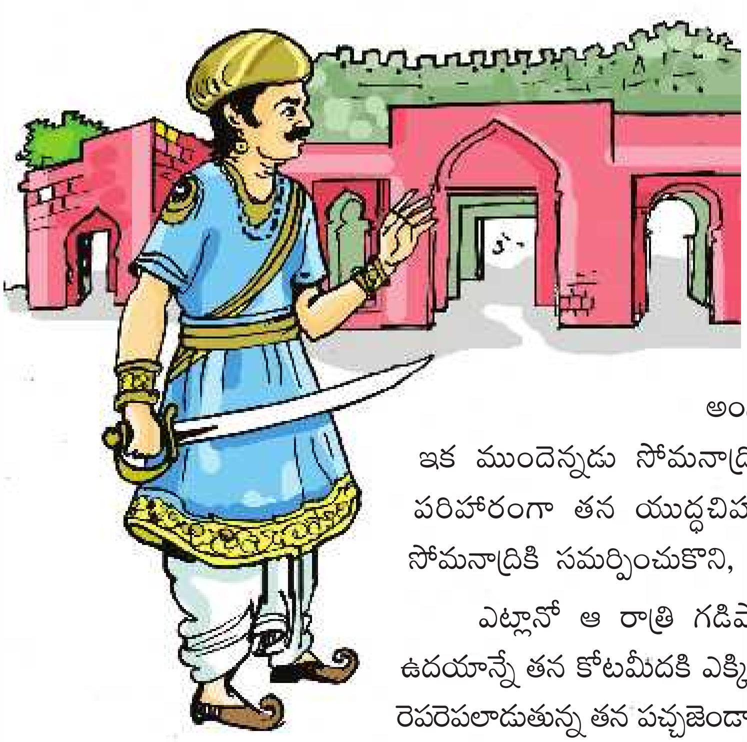

ఎట్లానో ఆ రాత్రి గడిపాడు సయ్యద్ దావూద్ మియా. మర్నాడు ఉదయాన్నే తన కోటమీదకి ఎక్కి, గద్వాల కోటకేసి చూశాడు. గద్వాల కోటపై రెపరెపలాడుతున్న తన పచ్చజెండా కనిపించేసరికి కడుపులో మండింది. ఎట్లాగైన

తాను కోల్పోయిన వాటిని వెనక్కి తెచ్చుకోవాలనుకున్నాడు. వెంటనే పల్లకిలో హైదరాబాద్ పోయి గోల్కొండ నవాబుతో తన దీనస్థితిని చెప్పుకున్నాడు. సోమనాద్రిని దండించి తనకు మనశ్శాంతిని చేకూర్చుమని కోరాడు. నిజాం నవాబు నాసిరుద్దౌలా, సోమనాద్రి మీదకు దండయాత్ర మంచిది కాదని, ఆ ఆలోచన మానుకోమని రకరకాలుగా నచ్చజెప్పాడు. కాని సయ్యద్ మియా తాను పట్టిన పట్టు విడవలేదు. చేసేది లేక, నిజాం నవాబు గొప్ప సైన్యంతో సోమనాద్రిమీద యుద్ధానికి బయలుదేరాడు.

పూర్వం సోమనాద్రి చేతిలో ఓడిపోయి, పరాభవంతో కుంగిపోతున్న రాయచూరు, ప్రాగటూరు నవాబులు తమ కక్ష తీర్చుకోవాలనే కోరికతో నిజాం సైన్యంలోకి వచ్చి చేరారు. ఈలోగా గుత్తి దుర్గాధిపతి టీకు సుల్తాను, కర్నూలు నవాబు దావూద్ ఖాన్, బళ్ళారి నవాబు తమ పరాక్రమాన్ని ప్రదర్శించ డానికి మంచి ఉత్సాహంతో వచ్చి కొత్తగా నిజాం సైన్యంలో చేరారు.

తుంగభద్రానదికి దక్షిణాన ఉన్న 'నిడుదూరు'కు చేరుకున్నది నిజాం సైన్యం. తుంగభద్రకు ఉత్తర తీరంలో ఉన్న 'కలుగోట్ల' గ్రామంలో సోమనాద్రి సైన్యం విడిది చేసింది. ఈ రెండు గ్రామాల్లో ఇప్పటికీ ఆ నాటి యుద్ధపు ఆనవాళ్ళుగా తాత్కాలిక బురుజులు, మిట్టలు దర్శనమిస్తాయి. ఆలస్యం చేయడం ఇష్టంలేని సోమనాద్రే మొదట తన సైన్యంతో తుంగభద్రానదిని దాటి తెల్లవారకముందే నిజాం సైన్యాన్ని ముట్టడించాడు. సాయంకాలం వరకు భయంకరంగా యుద్ధంచేస్తూ నిజాంసైన్యాన్ని చీల్చి చెండాడాడు. చీకటి పడడంతో తన సైన్యాన్ని మరల్చి, నదిని దాటి 'కలుగోట్ల' ను చేరి విశ్రమించాడు.

సోమనాద్రి పరాక్రమాన్ని చూసిన నిజాం నవాబు కలవరపడ్డాడు. వెంటనే దర్బారు చేసి సోమనాద్రిని లొంగదీసుకొనే ఉపాయం చెప్పమన్నాడు. అప్పుడొక సర్దారు, "సోమనాద్రి శక్తి అంతా అతని గుర్రంలోనే ఉన్నది, దాన్ని వశం చేసుకొంటేగాని అతడు వశం కాడు,' అని వివరించించాడు. వెంటనే నిజాం ఎట్లాగైనా సోమనాద్రి గుర్రాన్ని దొంగిలించి, అతణ్ణి వంచాలని ఆలోచించాడు. "తెల్లారేసరికి సోమనాద్రి గుర్రాన్ని తెచ్చేవారికి జాగీరు ఇస్తను" అని ప్రకటించాడు. చూస్తూ చూస్తూ మృత్యుముఖంలోకి ఎవరు ప్రవేశిస్తారు? చివరకు ఒక సైసు సిద్ధమయ్యాడు. ప్రాణాలకు తెగించి నడుముకు కళ్ళెం బిగించి, ఒంటరిగా కలుగోట్లకు ప్రయాణమయ్యాడు. ఎట్లాగో కష్టపడి సైసు మెల్లగా చప్పుడు కాకుండా గుర్రాన్ని సమీపించాడు. కళ్ళెం తగిలించి పాగానుంచి తప్పించాడు. గుర్రంమీదికి ఎక్కి వేగంగా తిరుగుముఖం పట్టాడు. గుర్రాన్ని చూడగనే నిజాము ఆనందానికి అంతులేకుండ పోయింది. వెంటనే ఆ సైసుకు జాగీరుతో పాటు ఒక బంగారు కడియాన్ని కూడ బహుమానంగా ఇచ్చాడు.

తెల్లవారింది. గుర్రంలేకపోవడాన్ని గమనించిన సోమనాద్రి సైన్యంలో కలకలం బయలుదేరింది. తన కుడిచెయ్యి పడిపోయిందని భావించాడు సోమనాద్రి. అయినా ధైర్యాన్ని విడువలేదు. నిజాం సైన్యంతో తలపడ్డాడు.

ఆరోజు ఎట్లాగో యుద్ధం సాగించాడు. సాయంకాలం ఉభయ సైన్యాలూ యుద్ధాన్ని విరమించాయి. కలుగోట్ల చేరుకున్న సోమనాద్రి ఆ రాత్రి తనవారితో సమాలోచన చేశాడు. "తెల్లారేసరికి నా గుర్రాన్ని ఎవరు తెస్తారో, వారికి నా గుర్రం ఒక రోజంత ఎంత భూమిలో తిరుగుతుందో అంత భూమిని ఇనాముగ ఇస్తాను," అని ప్రకటించాడు.

గద్వాలకు పదిమైళ్ళ దూరంలో 'బొచ్చెంగన్నపల్లి' అనే గ్రామం ఉన్నది. అక్కడినుంచి వచ్చిన బోయసర్దారు హనుమప్పనాయుడు ఈ విషయం తెలుసుకొన్నాడు. వెంటనే గుర్రాన్ని తేవడానికి సిద్ధపడ్డాడు. అతడు జొన్నచొప్పను ఒక మోపుగా కట్టి నెత్తిన పెట్టుకొని నిజాం దేరాలను సమీపించాడు. ఆ మోపును అయిదు రూపాయలు ఇస్తేకానీ ఇవ్వను అంటూ బేరం కుదరనివ్వకుండా సోమనాద్రి గుర్రంకోసం ముందు దేరాలకు పోతున్నాడు హనుమప్ప. ఒక ప్రత్యేక స్థలంలో గుర్రం కనపడింది. గుర్రంకూడా హనుమప్పను చూసి సకిలించింది. గుర్రం కళ్ళల్లో కాంతి, నిక్కించిన చెవులు, తల ఆడించడం వంటి చేష్టలను చూసిన సిపాయిలు హనుమప్పనాయుడిని అనుమానంగా చూశారు. అయినా గుర్రం దంటుపుల్లలకోసం ఇట్లా చేసిందనుకొని సమాధానపడ్డారు.

గుర్రాన్ని చూసిన హనుమప్పనాయుడు చొప్పను అతి తక్కువ ధరకు విక్రయించాడు. కొంత సేపటికి ఒకడు వచ్చి క్రయధనం ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు. ఇదే తగిన సమయమని భావించిన హనుమప్ప వెంటనే గుర్రపు పాగా (అశ్వశాల)లో ఉన్న గడ్డికుప్ప కిందికి దూరాడు. వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. గుర్రం కూడా హనుమప్ప కనిపించకపోవడంతో తన్నుకుంటూ కాళ్ళకు కట్టిన గూటాన్ని ఊడబెరికింది. వెంటనే ఒక సిపాయి వచ్చి గూటాన్ని గడ్డిపై మోపి భూమిలోకి పాతాడు. హనుమప్పనాయుడి అరచేతిని చీల్చుకుని ఆ గూటం భూమిలోకి పాతుకు పోయింది.

నొప్పితో ప్రాణాలు పోయే స్థితి వచ్చినా, స్వామి కార్యం తలుచుకుంటూ, కదలక మెదలక ఆ బాధను ఓర్చుకున్నాడు హనుమప్ప. అర్ధరాత్రి అయింది. సైనికులు అంతా నిద్రిస్తున్నారు. హనుమప్ప తనమీద ఉన్న గడ్డిని పక్కకు నెట్టి కూర్చున్నాడు. కుడి చేయి కదలడం లేదు. గూటం కూడా కదలడం లేదు. ఆలస్యం చేయకుండా ఎడమచేత్తో తన నడుముకు ఉన్న కత్తిని లాగాడు. కుడిచేతిని నరుక్కున్నాడు. రక్తపు మడుగులో ఉన్న మొండి చేతిని తలపాగలో చుట్టి గుర్రాన్ని తీసుకొని దేరాలు దాటాడు.

అర్ధగంటలో, ఆనందంతో సోమనాద్రి ఎదుట గుర్రంతో నిలబడ్డాడు హనుమప్ప. ఎడమచేత్తో సలాం చేశాడు. రాజు కోపంతో కన్నెర్ర చేశాడు. హనుమప్ప తన మొండిచేతిని చూపించి, జరిగిందంత వివరించాడు. రాజు ఆశ్చర్యపోయాడు. నాయుణ్ణి కౌగిలించుకొని సన్మానించాడు. అన్న మాట ప్రకారం అప్పటికప్పుడే ఒక దానశాసనాన్ని రాయించి ఇచ్చాడు. గుర్రాన్ని చూడగానే సోమనాద్రి ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. ఉదయాన్నే తన సైన్యాన్ని వెంటపెట్టుకొని నిజాం సైన్యంమీద విరుచుకుపడ్డాడు. సోమనాద్రి జయభేరి ధ్వనులు నిజాంసైన్యం గుండెల్ని బద్దలుచేశాయి. సోమనాద్రిసైన్యం నిజాంసైన్యాన్ని దావానలంలా చుట్టుముట్టింది. భయంకరంగ యుద్ధం సాగింది. ఆనాటి యుద్ధంలో ప్రాగటూరు, బళ్ళారి నవాబులు హతులయ్యారు. సాయంకాలానికి నిజాం సైన్యాన్ని కర్నూలు కోట వరకు తరమడం జరిగింది. సోమనాద్రి కూడా కొద్దిమంది సైన్యంతో నిజాం సైన్యాన్ని తరుముకుంటూ కర్నూలు కోటలోకి ప్రవేశించాడు. అంతలో అకస్మాత్తుగా కోట తలుపులు మూతపడ్డాయి. కొద్దిమందితో సోమనాద్రి కోటలోపల ఉన్నాడు; మిగిలిన సైన్యం కోట బయట ఉండిపోయింది.

గద్వాల సర్దారులకు భయం ఎక్కువయింది. దిక్కు తోచడం లేదు. కోట తలుపులను చీల్చడానికి ముమ్మరంగా ప్రయత్నించారు. కాని ఫలితం లేకుండ పోయింది. కోట లోపల ఏం జరుగుతున్నదో, బయట ఉన్న గద్వాల సైన్యానికి తెలియలేదు. కొద్ది మందితోనే కోట లోపల ఉన్న తమ నాయకుడు మరణించి ఉంటాడని భావించారు. గద్వాలలో ఉన్న లింగమ్మరాణికి పరిస్థితిని తెలియజేస్తు, తాము తిరిగి వస్తామని కబురు పంపారు. ఆ వీరనారి సమాధానంగా కొన్ని గాజులు, చీరలు, పసుపు, కుంకుమ పంపింది. గద్వాల సర్దారులకు సిగ్గు, క్రోధం కలిగాయి. వెంటనే రెట్టింపు పట్టుదలతో, ధైర్యంతో రంగంలోకి దిగారు. ఎట్టకేలకు కోట తలుపులను పగలగొట్టి లోపలికి ప్రవేశించారు.

కోటలోపల కొద్దిమంది సైన్యంతోనే ఉన్నా సోమనాద్రి వీరోచితంగ పోరాడుతున్నాడు. తన సైన్యం చాలవరకు హతమైంది. ఈలోగా బయట ఉన్న తన సైన్యం లోపలికి ప్రవేశించి తనకు బాసటగ నిలిచింది. నిజాం సైన్యంలో అలజడి హెచ్చింది. పిడికెడుమందితోనే సోమనాద్రి కోటలోపల అల్లకల్లోలం సృష్టించాడు. ఇప్పుడు తెల్లవారితే ఇంకేం చేస్తాడో అని భయపడ్డారు. చావగా మిగిలిన గుత్తి, రాయచూరు నవాబులు యుద్ధవిముఖులయ్యారు. ఈ స్థితిలో సోమనాద్రితో సంధి చేసుకోవడమే అన్ని విధాల మంచిదని మంత్రులు నిజాం నవాబుకు ముక్తకంఠంతో నచ్చజెప్పారు. ఈ యుద్ధానికి అసలు కారకుడయిన సయ్యద్ దావూద్ మియా ఏం చేయాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు.

నిజాం నవాబు మరునాడు ఉదయమే సంధి కోరుతూ సోమనాద్రి దగ్గరకు ఒక రాయబారిని పంపాడు, సమయస్ఫూర్తి గల సోమనాద్రి కూడ సంధికి అంగీకరించాడు. యుద్ధపరిహారంగా కర్నూలులోని కొండారెడ్డి బురుజులో ఉన్న "ఎల్లమ్మ" ఫిరంగిని, రాయచూరు నవాబు అధీనంలో ఉన్న 'రామ, లక్ష్మణ' అనే పేర్లుగల రెండు ఫిరంగులను సోమనాద్రి స్వీకరించాడు. కర్నూలు ఏలుబడిలోని కొంతభాగాన్ని సోమనాద్రికి ఇచ్చారు. ఈ ప్రకారం సోమభూపాలుడు సంధి చేసుకొని, యుద్ధపరిహారం పొంది, విజయోత్సాహంతో గద్వాల కోటకు చేరుకున్నాడు.

యుద్ధం ముగిసిన తరువాత సోమనాద్రి తాను అన్నమాట ప్రకారం గుర్రం ఒక దినం తిరిగినంత భూమిని హనుమప్పనాయుడికి ఇనాముగ ఇచ్చాడు. ఈ నాటికీ బొచ్చెంగన్నపల్లిలో హనుమప్ప సంతతివారు ఆ భూములను అనుభవిస్తు, తమకు ఆ భూమి ఎక్కువ కావటంవల్ల అందులో కొంత భూమిని ఇతరులకు ఇనాముగ ఇచ్చి తమ దాతృత్వాన్ని చాటుకున్నారు.

(సురవరం ప్రతాపరెడ్డిగారి "హైందవ ధర్మవీరులు" అనే గ్రంథం ఈ కథకు ఆధారం)

ఉపవాచకం

పచ్చని అడవిలో ఇసుకవేస్తె రాలనంత జనం
కంకవనం తోడుగా కుంకుమ బరిణెలో గద్దెలకు పయనం
కోయపూజారులతో కొలువైన చిలుకలగుట్ట దేవగణం
తడిబట్టల తానాలతో పూనకాల ప్రభంజనం
నిలువెత్తు బెల్లాలు తల్లులకు మొక్కులుగా సమర్పణం
సంప్రదాయ వేషధారణల నృత్యాల సమ్మేళనం
రెండేళ్ళకొకసారి అంబరమంటే సంబురం - మన మేడారం
కోరిన కోరికలు తీర్చే తెలంగాణ రాష్ట్ర కొంగు బంగారం.

2. మన జాతర - జన జాతర

(సమ్మక్క - సారక్కల మేడారం జాతర)

జాతర అంటే జనం ఒక్కచోట గుమిగూడడం, కష్టం సుఖం చెప్పుకోవడం. జాతర పదం సంస్కృతపదం “యాత్ర” కు వికృతిరూపం. ఇప్పుడు ఉత్తరాలు, సెల్‌ఫోన్‌లు, రవాణసౌకర్యాలు ఉన్నాయి కాని ఇవేవీ లేని కాలంలో సకలజనం కలుసుకుని మాట్లాడుకునేది జాతరలోనె. పుట్టినా, చనిపోయినా, ఈ వార్తలన్నీ తెలిసిపోయేది జాతరలోనె. ఊరికి దూరంగా వాగుపక్కనో, అడవిమధ్యనో జాతరలు రెండు మూడు రోజులు జరిగేవి. జనం బండ్లు కట్టుకొని వంటసామాగ్రి తీసుకుని పోయి రెండు మూడు రోజులు ఆత్మీయులతో కలిసి కడుపునిండా మాట్లాడుకొని వచ్చేవారు. మనుషులు కలుసుకోవడం, ఒక ఊరిలో జరిగిన మార్పులు, వింతలు విశేషాలు మరో ఊరికి తెలియడం ఈ జాతరల వెనుక ఉన్న అసలు ఉద్దేశం. ప్రస్తుతం భారతదేశంలోనే అతిపెద్ద జాతరగా పేరుపొందిన ‘మేడారం’ గిరిజన జాతర గురించి తెలుసుకుందాం.

జాతర జరిగే స్థలం : వరంగల్ జిల్లా తాడ్వాయి మండలం మేడారం గ్రామం దగ్గర అడవిమధ్యలో ‘చిలకల గుట్ట’ ఉన్నది. చుట్టు దట్టమైన అడవి. ఇక్కడ రెండేండ్లకొకసారి మూడు

రోజులపాటు జాతర జరుగుతుంది. మాఘ శుద్ధ పౌర్ణమి (ఫిబ్రవరినెలలో) మొదలుకొని మూడురోజులపాటు జరిగే ఈ జాతరనే సమ్మక్క – సారక్క జాతర అంటారు. ఇది పూర్తిగా గిరిజన సంప్రదాయరీతిలో జరిగే జాతర. కేవలం మన రాష్ట్రంనుంచేకాక పొరుగు రాష్ట్రాలైన ఆంధ్రప్రదేశ్, మహారాష్ట్ర, చత్తీస్‌గఢ్, జార్ఖండ్, మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రాల నుండి కూడా లక్షలమంది భక్తులు వచ్చి మొక్కులు తీర్చుకుంటారు.

ఎవరీ సమ్మక్క – సారక్క : గిరిజనులు దేవతామూర్తులుగా కొలిచి ఆరాధించే సమ్మక్క సారక్కలు ఇద్దరు తల్లీకూతుళ్లు, గిరిజన హక్కులకోసం ఎదురుతిరిగి పోరాడిన వీరవనితలు.

12వ శతాబ్దంలో కరీంనగర్‌జిల్లా 'పొలవాస' ప్రాంతాన్ని గిరిజనదొర మేడరాజు పాలిస్తుండేవాడు. అతడికి సంతానం లేదు. ఒకనాడు వేటకు వెళ్లి అడవిలో పులుల మధ్య ఆడుకుంటున్న చిన్నపిల్లను చూశాడు. దేవుడిచ్చిన వరంగా భావించి ఆ పాపను ఇంటికి తెచ్చి సాదుకున్నాడు. సమ్మక్క అని పేరుపెట్టుకున్నాడు. చిన్నప్పటినుంచే సమ్మక్క చెట్లవైద్యం చేస్తూ తోటి గిరిజనులను రక్షించేది. ఆమెకు మహిమలు ఉన్నాయని, దేవతామూర్తి అనీ గిరిజనులు భావించేవారు. సమ్మక్క గిరిజన గూడానికి తలలో నాలుకయింది.

ఆమెకు పెండ్లి వయసు వచ్చింది. మేడరాజు మేనల్లుడు పగిడిద్దరాజు. ఇతడు కాకతీయులకు సామంతరాజుగా ఉండి మేడారంను పాలిస్తుండేవాడు. పగిడిద్దరాజుకు సమ్మక్కనిచ్చి పెళ్లి చేశారు. సమ్మక్క మేడారం రాజ్యంలోకి అడుగుపెట్టింది. వీరికి నాగులమ్మ, సారలమ్మ అనే ఇద్దరు బిడ్డలు, జంపన్న అనే కొడుకు పుట్టారు. సమ్మక్క ప్రజల పక్షం వహించి పరిపాలనలో మార్పులు చేసింది. గిరిజనులకోసం ఎన్నో సంస్కరణలు ప్రవేశపెట్టింది. ప్రజల బాగోగులు స్వయంగా తెలుసుకున్నది. మహారాణులంటే మేడల్లోనే ఉంటారు. ప్రజలకు కనిపించరు. కాని మేడారం మహారాణి సమ్మక్క మాత్రం ఎప్పుడు ప్రజలమధ్యనే ఉండేది.

యుద్ధం అనివార్యం : అప్పుడు కాకతీయ సామ్రాజ్యాన్ని ప్రతాపరుద్రుడు పాలిస్తుండేవాడు. రాజ్యవిస్తరణలో భాగంగా పొలవాసపై దండెత్తాడు. కాకతీయ సైన్యాన్ని ఎదిరించలేక మేడరాజు పారిపోయి అల్లుడు పగిడిద్దరాజు వద్ద అజ్ఞాతంగా కాలం గడుపుతున్నాడు. తన సామంతరాజు పగిడిద్దరాజు మేడరాజుకు ఆశ్రయమిచ్చినట్టు ప్రతాపరుద్రునికి తెలిసి కోపంగా ఉన్నాడు.

అప్పుడే కరువు కాటకాలొచ్చాయి. వానలు పడక పంటలు పండలేదు. ప్రజలనుంచి నిర్బంధంగా పన్నులు వసూలు చేయడం సమ్మక్కకు ఇష్టంలేదు. ఆదాయంలేక కాకతీయులకు కట్టాల్సిన కప్పం కట్టలేదు. ఇట్లా రెండు మూడేండ్లు గడిచాయి. కప్పం కోసం కాకతీయులు ఒత్తిడి చేశారు. పగిడిద్దరాజు ప్రజలను పీడించి పన్నులు కట్టలేనన్నాడు. అంతేగాక తన రాజ్యాన్ని స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రకటించు కున్నాడు.

అసలే పగిడిద్దరాజుమీద కోపంతో ఉన్నాడు ప్రతాపరుద్రుడు. ఈ పనితో వెంటనే యుద్ధం ప్రకటించాడు. అతని మంత్రి యౌగంధరాయణుని నాయకత్వంలో సైన్యం లక్నవరం దగ్గర స్థావరం ఏర్పరుచుకున్నది.

సమ్మక్క వీరోచిత పోరాటం : యుద్ధవార్త విన్న సమ్మక్క భయపడలేదు. భర్తకు ధైర్యాన్ని నూరి పోసింది. తమ ప్రజలకోసం ప్రాణాలు ఇవ్వడానికైనా సిద్ధమన్నది. యుద్ధం మొదలయింది. సంప్రదాయ ఆయుధాలు ధరించి సమ్మక్క కూడా యుద్ధరంగంలోకి దిగింది. వీరితోపాటు కొండాయి, గోవిందరాజు, కూతుర్లు నాగులమ్మ, సారలమ్మ, కొడుకు జంపన్న వీరోచితంగా పోరాడారు.

అతిపెద్ద సామ్రాజ్యమైన కాకతీయరాజు సైన్యం ముందు పగిడిద్దరాజు సైన్యం నిలబడలేకపోయింది. ఒక్కొక్కరుగా అందరు వీరమరణం పొందుతున్నారు. వీరోచితంగా పోరాడుతు గాయపడిన జంపన్న పక్కనే ఉన్న సంపెంగ వాగులోకి దూకి వీరమరణం పొందాడు. పగిడిద్దరాజు కూడ శత్రువుల చేతిలో హతం అయ్యాడు. చివరకు ఒక సమ్మక్క మాత్రమే మిగిలింది. కత్తి పట్టి వీరోచితంగా పోరాడుతూ శత్రుసైన్యాలను ఎదుర్కొన్నది.

యుద్ధంలో ముందుండి పోరాడుతారు తప్ప వెనకనుంచి వచ్చి దెబ్బకొట్టరు. ఇది యుద్ధనీతి. సమ్మక్క పోరాటాన్ని చూసి కాకతీయసైన్యం ఆందోళన చెందింది. ఒక సైనికుడు దొంగచాటుగా వెనుకనుంచి వెళ్లి బల్లెంతో వీపులో పొడిచాడు. గాయపడిన సమ్మక్క గుర్రంమీద ఈశాన్యదిక్కున ఉన్న చిలకల గుట్టమీదికి పోయింది. ఎంత వెతికినా మళ్లీ ఎవరికీ కనిపించలేదు. ఆమెకోసం వెదుకుతున్న గిరిజనులకు ఓ నెమలినార చెట్టు, దానికింద ఓ పుట్ట. పుట్టమీద ఓ కుంకుమ భరిణ కనిపించింది.

ఆ భరిణలో పసుపు, కుంకుమ, చెట్లమూలికలు కనిపించాయి. సమ్మక్క తల్లి దేవతారూపం పొందిందని గిరిజనులు నమ్మారు.

రాజు కల : మేడారం కాకతీయుల వశమయింది. విజయగర్వంతో ఉన్న ప్రతాపరుద్రుని కలలో కులదైవం 'ఏకవీరాదేవి' కనిపించి సమ్మక్క మానవ రూపంలో వచ్చిన దేవత అని ఆమెకు జాతర జరిపించాలని చెప్పిందట. వెంటనే రాజు తన పురోహితుడిని మేడారం పంపి జాతర ఏర్పాట్లకు ఆదేశించాడట.

జాతర జరిగే విధం : జాతరకు ప్రత్యేకంగా గిరిజన పురోహితులు ఉంటారు. వారు నియమనిష్ఠలతో జాతర కార్యక్రమం చేస్తారు. చిలకలగుట్టను గిరిజనులు పవిత్రమైనదిగా భావిస్తారు. ఆ గుట్టపైకి ఎవరూ పోరు.

జాతరకు ముందర ఒక కోయ యువకుడు చిలకలగుట్ట మీదికి పోయి పసుపు కుంకుమ ఉన్న భరిణను, వెదురుగడను తెచ్చి గద్దెలపై నిలపడంతో జాతర మొదలవుతుంది. అతడు పూనకంతో ఉంటాడు. సమ్మక్క గాయపడ్డ చోటును తల్లిగద్దె అని, సారలమ్మ వీరమరణం పొందిన చోటును పిల్లగద్దె అని అంటారు. ఈ తతంగాన్ని 'దేవతలను ఆహ్వానించడం' అంటారు. తర్వాత భక్తులు గద్దెలను దర్శించుకోవడం మొదలవుతుంది. మూడవనాడు దేవతల వనప్రవేశంతో జాతర ముగుస్తుంది.

అమ్మవారి మొక్కులు : భక్తులు వివిధ రకాలుగా మొక్కులు చెల్లించుకుంటారు. ఈ జాతరలో బెల్లాన్ని 'బంగారం' అంటారు. భక్తులు నిలువెత్తు బంగారాన్ని అమ్మవారికి చెల్లించుకుంటారు. అంటే తమ బరువుకు సరిపోయిన బంగారాన్ని కొని అక్కడ పంచిపెడుతారు. అంతేకాకుండ ఒడి బియ్యం, తలవెంట్రుకలు ఇయ్యడం, వెదురుతొట్టె కట్టడం, కోడెలను కట్టేయడం ద్వారా తమ మొక్కులు చెల్లించుకుంటారు.

వందల సంవత్సరాల చరిత్ర ఉన్న ఈ జాతర 1940 నుండి ఎక్కువ ప్రాచుర్యంలోకి వచ్చింది. 1996 సంవత్సరం నుండి ప్రభుత్వం ఈ పండుగను అధికారికంగా నిర్వహిస్తున్నది. తెలంగాణ రాష్ట్రం ఏర్పడిన తర్వాత ఈ పండుగకు మరింత ప్రాచుర్యం ఏర్పడింది.

పర్యావరణాన్ని రక్షించండి : మానవ మనుగడకు, అభివృద్ధికి ప్రకృతి ఎంతో ముఖ్యం. చెట్లు, గుట్టలు, వాగులు, వంకలు, ఏర్లు వీటిని కాపాడుకోవలసిన బాధ్యత మనమీద ఉన్నది. ఇవి లేకుంటే వర్షాలుండవు. వనరులు ఉండవు. కరువులు వచ్చి ప్రజలు ఇబ్బందులు ఎదుర్కొంటారు. ఇప్పుడు ప్లాస్టిక్ వాడకం ఎక్కువయింది. ఏ జాతరకు వెళ్లినా ప్లాస్టిక్ చెత్త కుప్పలు కుప్పలుగా తయారవుతున్నది. ప్లాస్టిక్ వాడకంతో పర్యావరణం దెబ్బతింటున్నది. జాతరలపేరిట ప్లాస్టిక్ చెత్తను తయారుచేయడం, అడవులను నరకడం వంటి వాటిని నివారించాలి.

జాతరలతో సుఖసంతోషాలు పొందాలే కాని పర్యావరణాన్ని పాడుచేసుకోకూడదు. మీరు ఎప్పుడు ఏ జాతరకు వెళ్లినా పర్యావరణానికి హాని కలిగించే పనులు చేయకూడదు.

మామిడి తోరణాలు... మంగళవాద్యాలు...
పూలపందిళ్ళు... దీపాల వెలుగులు...
విందుభోజనాలు... వివాహవేడుకలు...
అన్నీ సిద్ధం... ఇంతకూ ఎవరిదా పెళ్ళి...?

3. ఎలుకమ్మ పెళ్ళి

తుంగభద్రానది ఒడ్డున ఒక ఊరుండేది. ఆ ఊరికి దూరంగా చిన్న కుటీరంలో బ్రహ్మయ్య, అతని భార్య నివసిస్తూ ఉండేవాళ్ళు. వాళ్ళకు పిల్లలు లేకపోవడంతో ఎవరినైనా తెచ్చి పెంచుకోవాలని భార్యకు కోరిక కలిగింది. భార్యమాట కాదనలేక చుట్టుపక్కల గ్రామాలకు వెళ్ళి అడిగినా పెంచుకోవడానికి పాపనిచ్చేందుకు ఎవ్వరూ ఇష్టపడలేదు.

ధనం లేకపోయినా బ్రహ్మయ్యకు కొన్ని అపూర్వశక్తులున్నాయి. ఒకరోజున బ్రహ్మయ్య కుటీరం ముందర కూర్చొని ఉన్నాడు. కాకి ఒకటి ఎలుక పిల్లను ముక్కున కరుచుకొని వెళ్ళుతుండగా జారి బ్రహ్మయ్య ఇంటిముందర పడింది. వెంటనే బ్రహ్మయ్య, అతని భార్య దాన్ని పైకి తీసి ఒళ్ళంతా తుడిచి చక్కగా నిమిరారు. భార్య భర్తను చూసి, “మనకు పిల్లలు లేరు కదా! మీ మంత్రశక్తిని ఉపయోగించి ఈ ఎలుకను పాపగా మార్చండి” అన్నది.

భార్య మాట కాదనలేక, ‘సరే, నీ ఇష్టం!’ అన్నడు బ్రహ్మయ్య. ఏదో మంత్రం జపించి కమండలంలోని నీళ్ళను ఆ చిట్టెలుకమీద చల్లాడు. వెంటనే ఆ ఎలుక చిన్న పాపగా మారిపోయింది. బ్రహ్మయ్య భార్య ఆనందించింది. ఆ పాపను అల్లారుముద్దుగా పెంచసాగింది. వాళ్ళిద్దరూ ఆ పాపకు ‘మూషిక బాల’ అని పేరు పెట్టారు.

కొంత కాలం గడిచింది. పాప పెరిగి పెద్దదయింది. ఎప్పుడూ ఒకచోట స్థిరంగా ఉండకుండా తిరగడం అలవాటయింది. కనిపించిన వస్తువులన్నీ కొరుకడం, చిరుతిండ్లకోసం వెతుకడం, పచ్చి కూరగాయలు తినడం, పప్పుడబ్బాలు వెతకడం, వడ్లబస్తాల దగ్గర, బియ్యం బస్తాల దగ్గర తిరుగడం, రంధ్రాలున్న చోటనే ఆటలాడుకోవడం, పిల్లులు కనిపిస్తే భయంతో ఉరుకడం, మూషికబాలకు సహజలక్షణాలుగా మారిపోయాయి.

ఇదిట్లా ఉండగా హఠాత్తుగా ఒకరోజున మూషికబాల కనబడకుండా పోయింది. రాత్రి పొద్దుపోయేదాక కూడ బాలిక కనిపించకుండపోవడంతో బ్రహ్మయ్య దంపతులకు ఆందోళన అధికమయింది. ఉదయం లేవంగనే పరిసరాలన్నీ వెతికారు. ఎక్కడ కనబడలేదు. కనిపించినవాళ్ళందరినీ అడుగుతు ఊళ్ళోకి వెళ్ళారు. ఆనవాళ్ళనుబట్టి అటువంటి బాలిక శివాలయంలో కనిపించిందని ఒకాయన చెప్పాడు.

"మీరు చెప్పిన గుర్తులన్నీ ఉన్న బాలికను నేను శివాలయంలోనే చూశాను. ఆలయ ప్రాంగణంలో వినాయక నవరాత్రుల సందర్భంగా పెద్ద వినాయక విగ్రహం ఒకటి ఏర్పాటు చేశారు. నిన్న ఉదయంనుంచి ఆ బాలిక అక్కడే ఉన్నది." అని అసలు సంగతి చెప్పిండు ఆ మనిషి.

వెంటనే బ్రహ్మయ్య, అతని భార్య శివాలయానికి పోయారు. అక్కడ మూషికబాల పూజారి దగ్గరే కూర్చొని, పూజలో అతనికి సాయం చేస్తున్నది. భక్తులకు ప్రసాదాలు ఇస్తున్నది. తదేకంగా వినాయకుణ్ణే చూస్తూ తన్మయమై పోతున్నది. తల్లిదండ్రులను చూసి, తననక్కడినుంచి తోలుకొనిపోతారేమోననే భయంతో దేవుడి విగ్రహం వెనుకకు పోయి దాక్కున్నది.

విషయం గ్రహించిన బ్రహ్మయ్య, వినాయకుడిపట్ల మూషికబాలకున్న భక్తి నెరిగి, దగ్గరికి పిలిచాడు. భయం భయంగనే తండ్రి వద్దకు వచ్చిన మూషికబాల "నాన్నగారూ! నన్ను ఇక్కడి నుంచి తీసుకుపోకండి. నవరాత్రులైపోయే దాకా నేను ఇక్కడే ఉంట." అని బతిమిలాడుకుంటూ కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నది.

తల్లి వద్దని మందలించబోయింది. కాని తండ్రి కూతురు జన్మవిశేషాన్ని గ్రహించి, "సరేనమ్మా! ఉత్సవాలు అయ్యేదాకా ఇక్కడే ఉండు, కాని నిన్ను చూడకుండా మేం ఉండలేము గదా! రోజూ ఉదయమే ఇంటికి వచ్చి స్నానం చేసి, మళ్ళీ పూజ సమయానికి ఇక్కడికి వచ్చెయ్యి, సరేనా?" అన్నాడు.

ఇష్టం లేకపోయినా తండ్రి మాట వద్దనలేక సరేనన్నది మూషికబాల.

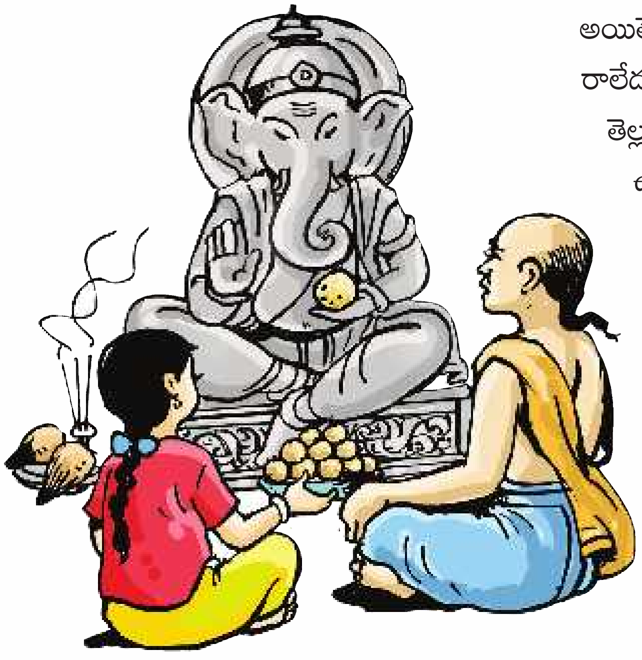

అయితే నవరాత్రుల తరవాత కూడ మూషికబాలలో మార్పు రాలేదు. వినాయక నిమజ్జనం తరవాత కూడ ఆ అమ్మాయి తెల్లవారుజామునుంచి, రాత్రి గుడిమూసే దాకా గుడిలోనే ఉండేది. శివాలయంలో వినాయకుడి విగ్రహం దగ్గరనే సమయమంతా గడిపేది. శివుడి కంటే గొప్పగా వినాయకుడికే పూజాదికాలు చేసేది. వినాయకుడికి సమర్పించిన నైవేద్యమే తినేది.

కూతురులోని ఈ విపరీత ధోరణి బ్రహ్మయ్యకు నచ్చలేదు. బడిలో వేస్తే మార్పు వస్తుందని ఆశించి, స్థానిక ప్రాథమిక పాఠశాలలో చేర్పించాడు. అయినా రోజూ గుడికి వెళ్ళి, బడివేళ దాకా వినాయకుడి సేవలో గడిపేది. సెలవు రోజుల్లో అయితే ఇంటిముఖం కూడా చూసేది కాదు. బడిలో

కూడా బాగా అల్లరి చేసేది. ఎక్కడా స్థిరంగా ఉండేది కాదు. పుస్తకాలన్నీ కొరికేది.

మూషికబాల నాలుగో తరగతిలో ఉండగా ఒక సంఘటన జరిగింది. బడిపిల్లలను తీసుకొని వాళ్ళ టీచర్ అడవిలోని చెరువు దగ్గరికి పిక్నిక్‌కు పోయారు. దారిలో గీత అనే ఒక బాలిక ప్రమాదవశాత్తూ, ఆ అడవిలో వేటగాడు పన్నిన వలలో ఇరుక్కున్నది. ఎంతమంది ప్రయత్నించినా ఆ వలనుంచి గీతను తప్పించలేక పోయారు. అప్పుడు మూషికబాల తన పదునైన పండ్లతో ఆ వల తాళ్ళను క్షణాల్లో కొరికి, గీతను కాపాడింది. దాంతో పిల్లలందరికీ మూషికబాలపట్ల ప్రత్యేక అభిమానం ఏర్పడింది. పరుగు పందెంలో కూడా ప్రతిసారీ మూషిక బాలదే మొదటి బహుమతి. మెల్లమెల్లగా మూషిక బాలకు చదువుపట్ల ఇష్టం పెరిగి కళాశాల విద్యకూడా నిరాఘాటంగా పూర్తిచేసింది.

పెళ్ళీడు రాగానే అమ్మాయికి పెళ్ళి చేయాలనుకున్నరు బ్రహ్మయ్య దంపతులు. "మీ మంత్రశక్తిని మరోసారి ఉపయోగించి అమ్మాయికి యోగ్యుడైన భర్తను తీసుకొనిరండి" అన్నది అతని భార్య.

"నా కూతురు పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే సూర్యుడినైనా తెచ్చి చేస్తా' అన్నాడు బ్రహ్మయ్య. 'మీకు అంతశక్తి ఉందని నాకు తెలుసు. సూర్యుడే మన అల్లుడౌతాడంటే ఇంకేం కావాలి! నిజం చేయండి," అన్నది.

బ్రహ్మయ్య సరేనని కళ్ళు మూసుకొని ధ్యానం చేయగా వెంటనే సూర్యుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. తన కూతుర్ని పెండ్లిచేసుకోమని సూర్యున్ని అడిగాడు.

"మీ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోవడం నాకిష్టమే ! కాని ఆమెకు నేను నచ్చానో లేదో అడుగండి," అన్నాడు సూర్యుడు.

వెంటనే బ్రహ్మయ్య కూతుర్ని పిలిచి అడిగాడు.

"నాన్నా, మీరు తెచ్చిన వరుడు బాగానే ఉన్నాడు. కాని మరీ వెలుగులు చిమ్ముతున్నాడు. ఇంతటి మిరుమిట్లు గొలిపే కాంతిని భరించలేను", అంటూ కళ్ళు మూసుకొని, "ఇంతకంటే మంచి వరుడు ఎవరూ లేరా?" అన్నది.

సూర్యుడికంటె గొప్ప వాడెవరా? అని ఆలోచించాడు బ్రహ్మయ్య. వెంటనే సూర్యుడు బ్రహ్మయ్యను చూసి "నా కంటే మేఘుడు గొప్పవాడు," అన్నాడు.

"ఒక్కొక్కసారి దట్టమైన మేఘాలు, నేను పూర్తిగా భూమిపైకి కనపడకుండ మూసేస్తాయి," అంటూ సూర్యుడు వెళ్ళిపోయాడు. ఇంతలో మేఘుడొచ్చాడు. "మా మూషికబాలను పెళ్ళిచేసుకుంటావా?" అన్నాడు బ్రహ్మయ్య. కుమార్తెను కూడా అడిగాడు వెంటనే.

మూషికబాల ఒక్కనిమిషం ఆ మేఘుడి దిక్కుచూసి "నాన్నా! వరుడు అందగాడే గాని నల్లగా ఉన్నాడు. ఇంత కంటే గొప్ప వరుణ్ణి ఎవర్నైనా చూడండి," అన్నది.

బ్రహ్మయ్య మేఘుడిదిక్కు చూశాడు. వెంటనే మేఘుడు "వాయుదేవుడు నాకంటే గొప్పవాడు. తన వేగంతో ఆకాశంలో దట్టంగా అలుముకున్న నన్ను నెట్టేస్తుంటాడు," అనుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు మేఘుడు.

మేఘుడు పోగానే వాయుదేవుడిని రప్పించగా, అతడిని చూసిన మూషికబాల "అందగాడే కాని, ఇతనికి అస్సలు నిలకడలేదు. ఈయనకంటే మంచివాడూ గొప్పవాడూ లేడా?" అని తండ్రిని ప్రశ్నించింది.

బ్రహ్మయ్య అన్ని దిక్కులా చూశాడు. వెంటనే వాయుదేవుడు" మీరేం బాధపడకండి. నాకంటే అన్ని విధాలా బలవంతుడైన "మేరుపర్వతుడు" ఉన్నాడు. నేను నా బలంతోని పెద్దవృక్షాలను, ఇండ్లనుకూడా ధ్వంసంచేయగలను. కాని నాకెంత బలమున్నా ఆ పర్వతాన్నిమాత్రం కదిలించలేకపోతున్నా. నీ కూతుర్ని ఆయన కిచ్చి పెండ్లిచేస్తే సంతోషిస్తుందన్న నమ్మకం ఉన్నది," అని వాయుదేవుడు వెళ్ళిపోయాడు. ఆయన పోగానే మేరుపర్వతుడు ప్రత్యక్ష మయ్యాడు.

వెంటనే మూషికబాల అతడిని చూసి, "ఈయనేమంత బాగాలేడు; మృదుత్వం లేదు; బండబారినట్లున్నాడు. ఇంతకంటే గొప్పవరుడు లేడా?" అని ప్రశ్నించింది. వెంటనే మేరుపర్వతుడు, "మూషికరాజు ఉన్నాడు, బలమైన, కఠినమైన బండలా ఉన్న నా పర్వతశరీరాన్ని కూడా కొరికి తూట్లు చేస్తాడు. ఆ శక్తి అతనికొక్కడికే ఉన్నది. నీ కూతురికి అతనే సరియైన వరుడు," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

అతడు వెళ్ళిపోయాక 'మూషికరాజు' అక్కడికి వచ్చాడు. అతడిని చూసి చూడగానే మూషికబాల సిగ్గుతో తలవంచుకొని వినయంగా నమస్కరించింది "ఈ వరుడు ఎంత బాగున్నాడో! ఇంత మంచివాడిని దగ్గర్లోనే ఉంచుకొని సూర్యుడనీ, వాయువనీ, మేఘుడనీ ఎవరెవర్నో ఎందుకు చూపించారు? ఏమైతేనేమి ఆలస్యం చేయకుండ ఈ అందగాణ్ణి పెండ్లిచేసుకోవడానికి అనుమతించండి," అన్నది.

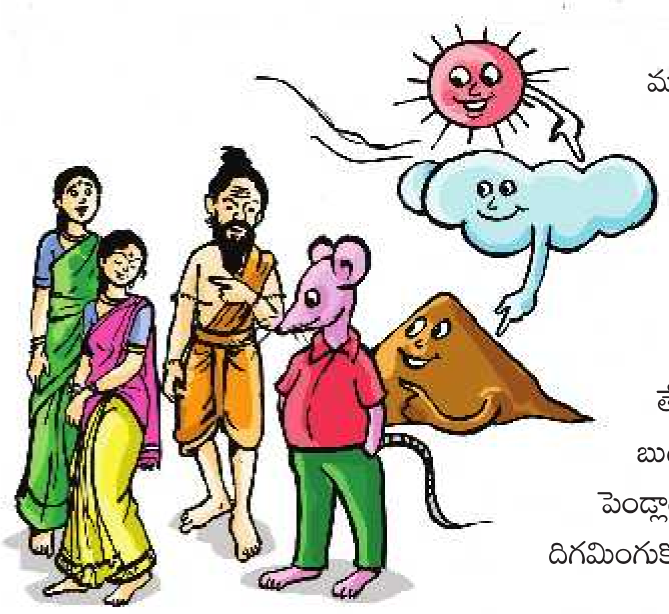

వెంటనే తల్లిదండ్రులు మూషికరాజుకు మూషికబాలకు పెండ్లి చేసి వాళ్ళను తమ దగ్గరే పెట్టుకుందామనుకున్నారు. కాని మూషికబాల, పెండ్లికాగానే వాళ్ళను వదిలి భర్తతో వెళ్ళిపోయింది.

బ్రహ్మయ్య, అతని భార్య ఆశ్చర్యపోయి "అందరికంటే ధనవంతుడు, యోగ్యుడూ, చక్కటి అందగాడూ, చదువుకున్నవాడయిన వరుడిని తేవాలనుకున్నా, విధిని ఎవరు తప్పించగలరు? దీని బుద్ధి పోనిచ్చుకోలేదు. ఎలుకగా పుట్టింది, ఎలుకనే పెండ్లాడింది. "ఏమిటో ఈ మాయ?" అనుకుంటూ బాధను దిగమింగుకొని ఉండిపోయారు.

మూలం : **సరస వినోద కథలు,**
నేషనల్ బుక్‌ట్రస్ట్, ఇండియా.

ఉపవాచకం

భాషలో యాసల సొగసులు...
కట్టుబొట్టులో సాంస్కృతిక విలువలు...
పండుగల్లో ఆధ్యాత్మిక పరిమళాలు...
పిలుపుల్లో బంధుత్వాల అనుబంధాలు...
జాతరల్లో సామూహిక సంబురాలు...
చేతల్లో ఆతిథ్యపు సౌరభాలు...
ఇక్కడి రైతన్నలు, వృత్తికార్మికులు అనన్య సామాన్య ప్రతిభా సంపన్నులు... మానవీయ విలువలకు దర్పణాలు...
ఒకటేమిటి పల్లెల్లోని చేనూ చెలకా... గడ్డీ గాదం... గొడ్డూ గోదా... చెట్టూ పుట్టా... ఇవన్నీ మన సంస్కృతికి చిరునామాలే... వాటిని వారసత్వంగా అందుకుందాం...

4. తెలంగాణ పల్లెలు-సంస్కృతి

తెలంగాణ సంస్కృతికి పల్లెలు పట్టుగొమ్మలు. ఆట, పాట, భాష, యాస, ఇప్పటికీ పల్లెల్లో సజీవంగా ఉన్నాయి. రైతులు, వివిధ వృత్తులవారు ఒకరికొకరు సహకరించుకుంటూ బతికేవాళ్ళు. పల్లెల్లో ప్రజలంతా ప్రధానంగా వ్యవసాయం మీద ఆధారపడి జీవించేవారు. ఊరిమీది చెరువుతో, ఊరి కింది వాగుతో వారు సహజీవనం చేసేవారు. వివిధ కులాలవారు తమ వృత్తికి సంబంధించిన వస్తువులు తయారుచేసేవారు. వస్తుమార్పిడి జరిగేది. రైతు పండించిన పంటలో అందరికీ భాగం దక్కేది. పండుగలు, జాతరలు, పెండ్లిండ్లకు అన్ని వృత్తులవారి భాగస్వామ్యం ఉండేది. ప్రతి పండుగలో పాట ఒక భాగమైపోయేది. పాటలేని పండుగలు, వేడుకలు తెలంగాణలో లేనేలేవు.

కొత్త పంట :

"కొత్తంత పండుగలేదు - అత్తంత ఆత్మ లేదు" - అన్నది తెలంగాణలో ఒక సామెత. పంట పండగనే ప్రతి ఇంట్లో చేసుకునే పండుగ 'కొత్త'. వడ్లను దంచి, కొత్తబియ్యం తీసి, వండి, పదిమందిని పిలిచి, కడుపునిండా భోజనం పెట్టి పంపడమే కొత్త పండుగ. ఏడాదిలో రెండుసార్లు పంటను తీస్తారు కాబట్టి కొత్త పండుగను రెండుసార్లు చేసుకుంటారు.

యాసంగి కొత్తకు కూరగాయలు కరువు
వానకాలం కొత్తకు పచ్చటాకులు కరువు అంటారు.

యాసంగి పంట ఏప్రిల్, మే నెలల్లో చేతికి వస్తుంది కాబట్టి అప్పుడే కొత్తను పెట్టుకుంటారు. అప్పుడు నీళ్లులేక కూరగాయలు దొరుకవు కాని మోదుగాకులు దొరికి పచ్చటి విస్తర్లకు కరువుండదు. వానకాలంలో కూరగాయలు దొరుకుతాయి కాని పచ్చటి మోదుగు ఆకులు దొరకక విస్తరాకులకు కరువుంటుంది.

ఇప్పుడు గిర్నీలు వచ్చాయి కాబట్టి బియ్యం సులువుగా దొరుకుతున్నాయి కాని ఒకప్పుడు వడ్లను ఇంట్లోనే దంచి బియ్యం తీసేవారు. కొత్తపండుగరోజు వడ్లను దంచుతూ

అరువయారు రోకండ్లు ఆరు కుందెన్లు
ముప్పయారు రోకండ్లు మూడు కుందెన్లు
రారమ్మా చెలులారా రాజనాలు దంచ
రాజనాలు దంచినారు రాసివోసినారు
అడ్డాగొప్పులవారు ఇద్దరుయారండ్లు
రామాలచ్చుమనులాది లగ్గమెల్లుండి

అని పాట పాడుతారు. రోట్లో వడ్లుపోసి కుందెనపెట్టి రోకండ్లతో దంచుకుంటూ ఒకరు పాట పాడుతుంటే మిగతావారు పాటను అందుకుంటారు.

ఇప్పుడు కడుపునిండ తిండి దొరుకుతున్నది కాబట్టి ఆకలి విలువ, అన్నం విలువ మనకు తెలియడంలేదు కాని కడుపునిండ అన్నం దొరకని కాలంలో ప్రజలకు 'కొత్త' ఒక పెద్ద పండుగనే. ఐదురకాల కూరలతో కుటుంబ సభ్యులేకాక ఇంటి చుట్టుపక్కల వాళ్లతో బంతికూర్చుండి విస్తరినిండా అన్నంపెట్టుకుని 'అవ్వా తింటున్న, అక్కా తింటున్న, నాయినా తింటున్న' అనుకుంటూ పేరుపేరున అందరికీ చెప్పి మారన్నం పెట్టుకుని కడుపునిండ తినే 'కొత్త పండుగ' తెలంగాణ సంస్కృతిలో ఒక భాగం. కొందరైతే కొత్తనాడు తప్పకుండ చేపల పులుసు వండుకుంటారు. కుండను దేవుడిగా పూజించే సంస్కృతికూడా తెలంగాణలో ఉన్నది. పండుగలకు, శుభకార్యాలకు 'కూరాడు' పేరుతో కుండను పూజిస్తారు. కొత్త ఇల్లు కట్టుకొని ఇంట్లోకి వెళ్లినప్పుడు తప్పకుండా మట్టికుండతో కూరాడును నిలుపుకుంటారు. 'కొత్త'నాడు ఈ కూరాడుకు ఒక ప్రత్యేకత ఉన్నది. కూరాడును కడిగి పూదిచ్చి బంతి పూలదండ కట్టి కొత్త అన్నాన్ని నైవేద్యం పెడుతారు.

సాగువాటు :

"సాగువాటునాడు సాగకపోతే
సాలంతా ఆగిపోతది" అంటారు పెద్దలు.

సాగువాటు అంటే రైతు వ్యవసాయం పనులు మొదలుపెట్టేరోజన్నమాట. దీన్ని ఏరువాక (ఏరొంక) పండుగ అనికూడా అంటారు. రైతు వ్యవసాయం పని చేయని రోజంటూ ఉండదు. కాని సంవత్సరంలో ఒక మంచిరోజు చూసుకొని నాగలికట్టి నాలుగుసాళ్లు దున్ని పారతో నాలుగుసార్లు తవ్వి భూదేవతకు మొక్కుకుంటాడు. సాగువాటు అనేది రైతు జీవితంలో ఒక భాగంగా పల్లె సంస్కృతికి అద్దం పడుతుంది.

ఆరోజు రైతు దంపతులు కూరుకు రాత్రే నిద్ర లేస్తారు. తలంటుస్నానం చేస్తారు. దేవుడికి మొక్కుకుంటారు. అంతకుముందురోజే ఎద్దులను కడిగి కొమ్ములకు చమురు రాస్తారు. నాగలి, పార, తట్ట, చెక్కపార, కొడవలి, గడ్డపార వంటి పనిముట్లను శుభ్రంచేసి ఉంచుకుంటారు. మబ్బులనే రైతు పొలంలోకి వెళ్తాడు. వీలైతే తనతో కొడుకునో కూతురునో తీసుకుపోతాడు. తీసుకుపోయేటప్పుడు కానీ, పొలం నుంచి వచ్చేటప్పుడు కాని రైతు

ఎవరితోనూ మాట్లాడడు. పొలంలో నాగలి కట్టి దున్నుతాడు. లేదంటే పారతో నాలుగుతట్టల మట్టిని తవ్విపోస్తాడు. ఇంట్లో ఉన్న అందరూ ఆరోజు నిద్ర లేచారంటే మళ్లీ పొలం నుంచి రైతు ఇంటికి వచ్చేవరకు నిద్రపోరు. కొందరు రైతుదంపతులైతే ఆరోజు 'ఒక్కపొద్దు' ఉంటారు. వరికోత విషయంలో కూడా ఇట్లాంటి పద్ధతులనే పాటిస్తారు రైతులు.

ఇప్పుడు ట్రాక్టర్లు వచ్చి వ్యవసాయ పద్ధతులు మారాయి కాని ఇంతకుముందు రోజుల్లోనైతే సాగువాటు భక్తిశ్రద్ధలతో చేసుకునే శుభకార్యం.

కులవృత్తులు :

డబ్బు వ్యాప్తిలోకి వచ్చాక గ్రామాల్లో వస్తువులను కొనుక్కోవడం మొదలయింది కాని అంతకుముందయితే వస్తుమార్పిడే ఉండేది. ఎవరికివారు తమ తమ కులాలకు సంబంధించిన వస్తువులు తయారుచేసి, ఆ వస్తువులను ఇచ్చి తమకు అవసరమైన వాటిని తీసుకునేవారు. ఈ కులవృత్తులన్ని వ్యవసాయానికి అనుబంధంగా ఉండేవి.

రైతుకు కావలసిన నాగండ్లను, గొర్రులను ఇతర కర్ర పనిముట్లను వడ్రంగివాళ్లు తయారుచేసి ఇచ్చేవారు. కర్రు, కొడవలి, పార, గడ్డపార, బండికమ్ములు మొదలైన ఇనుపవస్తువులను కమ్మరివాళ్ళు తయారుచేసి ఇచ్చేవారు. కుండ, గురిగి, పటువ, ఎసుల, కాగు, గూన వంటి మట్టివస్తువులను కుమ్మరి వాళ్ళు తయారుచేసి ఇచ్చేవాళ్ళు. బంగారు నగలను అవుసులవాళ్ళు తయారుచేసేవారు. మంగలివాళ్లు సవరంపని చేస్తే; పద్మశాలివాళ్ళు బట్టలు నేసేవారు. మేదరివాళ్ళు, ఎరుకలవాళ్ళు తట్ట బుట్టలను అల్లేవారు. బట్టలను మేరవాళ్ళు కుట్టేవాళ్ళు. కోమటివాళ్ళు అందరికి కావలసిన ఇతర సరుకులను అమ్మేవారు. రైతులు వీళ్లనుంచి తనకు కావలసిన వస్తువులను తీసుకుని పొలం దున్ని పంటను పండించేవారు. పండించిన పంటను అన్నికులాల వారికి 'ఎరం' పేరుతో పంచేవారు. ఈ ధాన్యాన్ని ఆయా కులాలవారు తమ తిండికి సరిపోను నిలువ చేసుకుని మిగతాది షావుకారికి అమ్మి ఇతర వస్తువులు తీసుకునేవారు.

రైతు ఏ వస్తువును కొనే అవసరం లేకుండా వివిధరకాల పంటలను పండించేవాడు. నూనెకోసం పల్లికాయలు, నువ్వులు, కుసుమలను పండించేవాడు. వాటిని గానుగ పడితే అటు మనుషులకు నూనె, ఇటు పశువులకు మేత దొరికేది. చెరుకును పండించి బెల్లం తీసేవారు. బెల్లం తీపి వంటకాలకు ఉపయోగపడేది. అన్నిరకాల కూరగాయల్ని పండించేవారు. అవి వంటకోసం ఉపయోగ

పడేవి. పసుపు, మిర్చి, ఆవాలు, జిలుకర వంటి దినుసులను కూడ పండించేవారు. డబ్బుతో పని లేకుండా తమ దగ్గర ఉన్నది ఇచ్చి తమకు అవసరమైంది తీసుకునేవారు. ఇది కాకుండ వ్యవసాయంతో, కుల వృత్తులతో సంబంధంలేని కళాకారులు కూడ గ్రామంలో ఉండేవారు. వారు తమ కళల నైపుణ్యాలతో ప్రజలను మెప్పించి వారి వద్దనుంచి తమ అవసరాలకు సరిపోను వస్తువులు, ధాన్యాన్ని సేకరించే వారు. డబ్బు ప్రచారం లోనికి వచ్చినతరువాత ప్రజలమధ్య ఈ సంబంధం తెగిపోయింది. ప్రతి వస్తువునూ రూపాయల్లో కొలిచే పద్ధతి మొదలయింది.

పాడి :

ఊర్లో నాలుగు పాడి బర్లుంటే చల్ల, చమరు ఊరందరికీ పంచబడేది. బర్లపాలను పిండి, పిడకలతో అగ్గిజేసి కుండల్లో కాగబెట్టేవారు. పాలు కాగినంక తోడువేసి పెరుగును చేసేవారు. పాలకుండ అడుగున 'పాలగోకు' ఉండేది. కశికతో గీరి పిల్లలకు పెట్టేవారు. ఇది మహారుచిగా ఉండేది.

తోడు కుదురుకుని పెరుగు తయారయ్యాక కుండలో పెరుగును పోసి కవ్వంతో చిలికి చల్లను తయారు చేసేవారు. ఈ చల్లను ఊరంతా పంచేవారు. చల్ల కావలసినవారు కొంత 'తవుడు' తీసుకపోయి ఇచ్చి చల్లను తెచ్చుకునేవారు. తవుడు బర్రెకు దాణాగ ఉపయోగపడేది. ఇంటికివచ్చిన చుట్టానికి కడుక్కోవడానికి నీళ్లు ఇచ్చి తాగటానికి మట్టి ముంతలో చల్లను ఇచ్చేవారు. ఇప్పుడు పాలకేంద్రాలు, పాల పాకెట్లొచ్చి ఊరినిండా బర్లున్నా చల్లకు కరువే వచ్చింది. పాలల్లో కూడ కల్తీ కలిసి ఆరోగ్యం పాడయిపోతున్నది.

ఆటపాటలు :

పల్లెల్లో ఆటపాటలు విభిన్నంగా ఉండేవి. గోటీలు, చిర్రగోనె, కబడ్డి, గుడ్డిరాజు, ఓమనగుంటలు, గచ్చకాయలు, తొక్కుడుబిళ్ళ, పరమపదసోపానపటం, పచ్చీసు, అష్టాచెమ్మ, మట్టికుప్పలు, రేసు, కాశెపుల్ల, దాల్గడి దస్సన్నపాడి వంటి ఆటలతో శారీరక దారుఢ్యమే కాదు మానసిక ఎదుగుదల ఉండేది. కలిసి ఆడటం వలన స్నేహం బలపడేది. జీవితంలో పోటీతత్వం పెరిగేది. బతుకమ్మ, కోలాటం, జాజిరి, అలావా, చప్పట్లు వంటి ఆటల్లో పాటలు కూడా ఉండేవి. పాటను ఆటను కలిపి లయబద్ధంగా ఆడి పాడటంలో సంగీతం, సాహిత్యాల్లో ప్రవేశం లభించేది. గ్రహణశక్తి పెరిగేది. పాటల ద్వారా మంచి విషయాలు, చరిత్ర తెలిసేది. ఆలోచనా పరిధి విస్తరించేది. తరం నుంచి తరానికి ఆచార వ్యవహారాలు తెలిసేవి. భాషాపరిజ్ఞానం అలవడేది.

ఈ ఆటలన్నింటిని ఇప్పుడు క్రికెట్ మింగేసింది. సంప్రదాయపు ఆటలచోట అడుగుపెట్టిన క్రికెట్ పిల్లలకు ఆవేశాన్ని, కోపాన్ని తప్ప ఆనందాన్ని ఇవ్వలేక పోతున్నది. కనుక మన ఆటలలోని గొప్పదనాన్ని గుర్తించి శారీరక మానసిక ఆనందాలతోపాటు క్రీడాస్ఫూర్తిని పెంపొందించుకోవాలి.

చెరువు :

తెలంగాణ సంస్కృతిలో చెరువు ఒక భాగంగా ఉండేది. చెరువు పంటలకు నీరు అందించడమే కాదు ఆటపాటలకు కూడా చెరువే చిరునామా! ఎండాకాలం వచ్చిందంటే చాలు పిల్లలంతా చెరువుగట్టున ఉండేవారు. బతుకమ్మ పండుగ వచ్చిందంటే చాలు ఊరంత చెరువుగట్టున ఉండేది. వర్షాకాలం చెరువులో చేపపిల్లల్ని పోసిన బెస్తవాళ్లు యాసంగి పంట తర్వాత చేపలకోసం చెరువులోకి దిగేవారు. ఊరి బర్లన్ని మేతకు వెళ్ళేటప్పుడో ఇంటికి వచ్చేటప్పుడో చెరువులో ఒకసారి మునిగేవి.

చెరువు నీళ్లను పొలాలకు సమంగ పంచడానికి 'పెద్ద నీరటికాడు' ఉండేవాడు. ఇతడు తూములను జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ నీళ్లను కాలువలకు సమంగా పంచేవాడు. ఒక్కొక్క కాలువకు ఒక నీరటికాడు ఉండేవాడు. అతడు కాలువల్లోని నీటిని పొలాలకు సమానంగా పంచేవాడు. వీరిద్దరు కలిసి నీటిచుక్కను కూడా వృథా పోనీయకుండా పంటచేలకు ఉపయోగించేవారు. 'పెద్దనీరటికాడు' పదవి వంశపారంపర్యంగా వచ్చేది కాని చిన్ననీరటిగాళ్లను ఆయా పొలాల రైతులే నియమించుకునేవారు.

ఈ నీరటికాళ్ళు వడ్ల కల్లాలమీద రైతులదగ్గర వడ్లను ఎరంగా తీసుకునేవారు.

చెరువుతో భూగర్భజలాలు పెరిగేవి. దానితో గ్రామంలో తాగునీటికి కొరత ఉండేది కాదు. పిల్లనివ్వాలంటే ఆ ఊరిలో చెరువు ఉందా లేదా అని చూసేవారంటే చెరువుకున్న ప్రాముఖ్యత ఎంతటిదో అర్థం చేసుకోవచ్చు. గొలుసు చెరువులు తెలంగాణకు ఒక వరం. ఒక ఊరిచెరువు నుండి అలుగువారి మరో ఊరి చెరువు నిండేది.

ఇప్పుడు చెరువులు ఎండిపోయినయి. కొన్ని ఊళ్ళలో చెరువులు కబ్జాలకు గురయ్యాయి. చెరువు మాయం కావడంతో చెరువుతో అల్లుకున్న సంస్కృతికూడ మాయమయింది. నీళ్ళకు కటకట ఏర్పడింది. చివరికి సీసాల్లో నీళ్లను నింపి అమ్ముతున్నరు. కనుక చెరువులను పునర్నిర్మించుకుందాం. ప్రకృతిని రక్షించుకుందాం.

లగ్గాలు, పండుగలు :

ఒకరి ఇంట్లో లగ్గం జరుగుతుందంటే చాలు సబ్బండవర్ణాలతో ఆ లగ్గం ముడిపడి ఉండేది. లగ్గంలో జరగాల్సిన కార్యక్రమాలకు, పనులకు వాళ్లు వచ్చేవారు. అప్పుడు షామియానాలు ఉండేవి కావు. ఇరుగు పొరుగు వారొచ్చి పందిర్లు వేసేవారు. విస్తర్లు కుట్టేవారు. వడ్లు దంచి బియ్యం చేసేవారు. దంచిన బియ్యంలోనుంచి రాళ్లు ఏరి బియ్యం, నూకలను వేరుచేసేవారు. కుమ్మరివారు పోలుముంతలు, కూరాటి కుండలు ఇవ్వటం, మంగలివారు మైలపోలు తియ్యటం, బత్తినివారు సన్నాయి వాయించడం, తమ్మలివారు పూలు అల్లివ్వటం, చాకలివారు పత్రికలు పంచటం, సమాచారం చేరవేయటం, అవుసలివారు పుస్తెలు, మెట్టెలు తెచ్చివ్వడం చేసేవారు. బ్రాహ్మణులు సంప్రదాయబద్ధంగా వివాహం చేయించేవారు. ఊరిలో ఒకరింట్లో లగ్గం అయితే అందరికీ పని ఉండేది.

లగ్గాల్లో విందుభోజనాలు కూడా వేరుగా ఉండేవి. ఎవరింట్లో వాళ్ళే కార్యక్రమాలు చేసుకునేవారు. ఇప్పటితీరుగ ఫంక్షన్‌హాళ్ళు లేవు. ఇంట్లో చాప వేసి అందరిని కూర్చోబెట్టే వారు. ఇస్తర్లలో భోజనం పెట్టేవారు. స్టీలు, సత్తుగ్లాసుల్లో నీళ్లుపోసేవారు. ఒక పెండ్లివంటకు సరిపోను బోళ్లు, సామాన్లు ఇండ్లల్లో ఉండేవి. లేనివాళ్ళు ఇతరుల వద్దనుంచి

సేకరించేవారు. బంతిలో కూర్చుండి భోజనం చేసినప్పుడు అన్నం సరిపోయినవారు విస్తరి అంచును మడిచేవారు. అందరు తిన్నతరువాతనే లేచి చెయ్యి కడుక్కునేవారు.

ఇప్పటి లగ్గాలన్ని ప్లాస్టిక్ మయమైపోయాయి. పందిరికి కట్టే పువ్వులనుంచి నీళ్లుతాగే గిలాసదాక ప్లాస్టిక్ వస్తువులనే వాడుతున్నాము. ఇది పర్యావరణాన్ని బాగా కలుషితం చేస్తున్నది.

పిల్లలు పుట్టినప్పుడు పురుళ్లు, పుట్టెంటికలు వంటి పండుగల్లో కూడ ఊరందరికి భాగస్వామ్యం ఉండేది. కావలసిన వస్తువులు ఒకరినుంచి ఒకరు తీసుకునేవారు. ఉగాది, ఏకాదశి, పెత్తరమాస, దసర, వినాయకచవితి, పీర్ల పండుగ, హోళీ వంటి పండుగల్లో ఎక్కడా పర్యావరణానికి హానిచేసే వస్తువులను ఉపయోగించేవారు కాదు. చెట్టుమీద పూచిన పువ్వులు, మట్టితో చేసిన బొమ్మలు మాత్రమే ఉపయోగించేవారు.

కుటుంబ సంస్కృతి :

పల్లెల్లో ఉమ్మడి కుటుంబాలే ఎక్కువగా ఉండేవి. ఇండ్లు పెద్దగా ఉండేవి. కొందరి ఇండ్లల్లో దేవుని అర్ర, మన్సాల (మొగసాల), గరిషె అర్ర, బంకులు, వంటిల్లు అని వేరువేరు గదులుండేవి. ధాన్యాన్ని నిలువ చేయటానికి గరిషె అర్రను ఉపయోగించేవారు. ఇంట్లో తాతలు, అమ్మమ్మలు, నాయినమ్మలు, పెద్దమ్మలు, చిన్నమ్మలు, పెద్దనాయినలు, చిన్నాయినలు, అత్తమ్మలు, మామయ్యలు అందరు కలిసి ఒకేచోట ఉండేవారు. కుటుంబపెద్దగా అవ్వనో నాయననో ఉండేవారు. ఎవరు ఏంపని చెయ్యాలన్నది చెప్పేవారు. చిన్నపిల్లల్ని పొద్దంతా పట్టుకుని ఉండడానికి ఇంట్లో అవ్వనో తాతనో ఉండేవారు. వాళ్లు పిల్లలకు ఆటలు, కథలు, పాటలు నేర్పేవారు. రామాయణం, భారతం వంటి పురాణాల్లోని కథలతో నీతిబోధ చేసేవారు. తప్పు ఒప్పులను వివరించి చెప్పేవారు.

పొద్దున్నో, సాయంత్రమో, తీరికవేళల్లోనో అందరు ఒకచోట కూర్చుండి మంచిచెడ్డలు చెప్పుకునేవారు. పిల్లలు వారినుంచి ఎంతో నేర్చుకునేవారు. రాత్రిపూట పిల్లల్ని నిద్రపుచ్చడానికి అవ్వనో తాతనో మంచి మంచి కథలు చెప్పేవారు. ఒకరి బాధలు ఒకరు పంచుకునేవారు. కష్టం, సుఖం, శ్రమ, నీతి, వినయం, మర్యాదలు పిల్లలకు చిన్నప్పటి నుంచే అలవాటు పడేవి.

ఉమ్మడి కుటుంబాలు పోయి వ్యక్తిగత కుటుంబాలు వచ్చాక మనుషులు ఒంటరివారైపోయారు. కష్టసుఖాలను పంచుకొని, మంచిచెడ్డలు చెప్పుకునే సంస్కృతి మాయమైపోయింది.

వినోదాలు :

పల్లెల్లో ప్రజలు నాటకాలు, యక్షగానాలు, బుర్రకథలు, ఒగ్గుకథలు, చిందుబాగోతాలతో కాలక్షేపం చేసేవారు. వీటితో ప్రజలకు మంచి సందేశం అందేది. రాత్రంత మెలకువతో ఉండి నాటకాలు, బాగోతాలు చూసేవారు. ఎండకాలం వచ్చిందంటే చాలు ఏ చెట్టుకిందనో, కూలిన గోడలమధ్యనో బాగోతాలు ఆడేవారు. ఆ పాటలు విన్న పిల్లలు మరునాడు ఏ చూరుకిందనో అరుగులమీదనో అదే పాటలతో ఆటలను ఆడేవారు. ఇప్పుడు ఇంటింటా టీవీలు, సినిమాలు వచ్చాయి. టీవీల్లో అసభ్య సన్నివేశాలతో సీరియళ్లు వస్తున్నాయి. అవి మనుషుల్లో జుగుప్సను, దురాలోచనలను పెంచుతున్నాయి. కారణాలు ఏవైనా పల్లె సంస్కృతి కనుమరుగైపోతున్నది. ఆపదయిన, ఆనందమైనా సమష్టిగా పంచుకునే జనం ఎవరికివారుగ విడిపోతున్నారు. దీనివల్ల లాభంకంటే నష్టమే ఎక్కువగా ఉన్నది.

ఉపవాచకం

"ఇదిగో భద్రాద్రి - గౌతమి అదిగో చూడండి
ముదముతో సీతా ముదిత లక్ష్మణులు
కదిసి కొలువఁగా రఘుపతి యుండెడి" అంటూ
రాళ్ళను సైతం కరిగించే రాగాలతో
తేనెలూరె కమనీయ స్వరాలతో
కోసలేంద్రుని మదిగెలిచి
కోదండపాణికి కోవెలకట్టి
చరిత్రకెక్కిన చరితార్థుడు

5. వాగ్గేయకారుడు రామదాసు

గోదావరి - భద్రాచలం :

భారతదేశంలో పవిత్రమైన నదుల్లో గంగా యమునల తర్వాత చెప్పుకోదగ్గది గోదావరి. గోదావరి మానవులకు సకల సౌభాగ్యాలను ప్రసాదిస్తుంది. గోదావరి దక్షిణ భారతదేశంలోని నదుల్లోకెల్లా పొడవైనది. ఇది మహారాష్ట్రలోని నాసికాత్ర్యంబకం క్షేత్రంలో పుట్టి ఎత్తైన కొండల మధ్య ఇరుకైన మార్గాలగుండా చిన్న చిన్న నదుల్ని కలుపుకుంటూ 900 మైళ్ళు ప్రయాణించి బంగాళాఖాతంలో కలుస్తుంది.

ఈ గోదావరికి ఉత్తరపుటొడ్డున దట్టమైన అడవుల మధ్య భద్రాచలం ఉన్నది. అయితే ఆ అడవుల మధ్యనే 16వ శతాబ్దం తర్వాత ప్రస్తుతం ఉన్న భద్రాచలం పుణ్యక్షేత్రం రూపుదిద్దుకున్నది. భద్రాచలాన్నే భద్రాద్రి లేక భద్రగిరి అని కూడా అంటారు.

గోల్కొండ రాజ్యం - తానాషా :

దక్షిణ భారత రాజ్యాల్లో గోల్కొండ రాజ్యం కూడా ఒకటి. గోల్కొండను పాలించిన రాజులు ప్రజల హితం కోరినవారు. ధర్మబద్ధంగా పాలించారు. ఆ రాజుల మాతృభాష తెలుగు కాదు. అయినా వాళ్ళలో కొందరు తెలుగు నేర్చుకొని తెలుగు భాషను ప్రోత్సహించి తెలుగు కావ్యాల్ని అంకితంగా తీసుకున్నారుగూడా. తెలుగు చాటువుల్లో కనిపించే 'మల్కిభ రాముడు' గోల్కొండ ప్రభువైన 'ఇబ్రాహీం కులీకుతుబ్‌షా' అన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే.

కుతుబ్ షాహి వంశంలోని నాలుగోరాజు మహమ్మద్ కులీకుతుబ్‌షా కాలంలోనే నేటి హైద్రాబాద్ నగరం నిర్మాణమయింది. గోల్కొండ రాజ్యాన్ని పాలించిన చిట్టచివరి రాజు అబుల్ హసన్ కుతుబ్‌షా. ఎంతో ఉత్తముడై తన ప్రజల్నందర్నీ నిష్పక్షపాత బుద్ధితో పాలించి ప్రజలచేత 'తానాషా' అనే బిరుదును పొందాడు. 'తానాషా' అంటే మంచి రాజు అని అర్థం. తానాషానే సాధారణంగా తానీషా అని అంటారు.

అక్కన్న – మాదన్నలు :

అక్కన్న – మాదన్నలనే వాళ్ళు తానాషా కొలువులో ఉండేవాళ్ళు. వాళ్ళలో అక్కన్న మంత్రిగా, దండనాయకుడిగా కూడా బాధ్యతలు నిర్వహించాడు. మాదన్న ప్రధానమంత్రి. మాదన్న అసలు పేరు సూర్యప్రకాశరావు. ఈ అన్నదమ్ములిద్దరూ ఔరంగజేబు దాడులనుంచి గోల్కొండ రాజ్యాన్ని కాపాడటంలో ప్రధానపాత్ర వహించారు. మహారాష్ట్ర నాయకుడు శివాజీకీ తానాషాకూ సంధి జరిపారు. అక్కన్న మాదన్నలు బతికి ఉన్నంతకాలం ఢిల్లీ సుల్తాను, గోల్కొండను ఆక్రమించుకోలేకపోయాడు. వాళ్ళు అన్నదమ్ములు కాకపోయినా ఒకరినుంచి మరొకరిని వేరుచేయలేనంత సన్నిహితంగా కలిసిపోయారు. వీరి హత్యజరిగిన అనంతరమే ఔరంగజేబు తానాషాను బంధీ చేయగలిగాడు. ఒక ముస్లిం రాజ్యానికి మంత్రులుగా హిందువులుండటం ఔరంగజేబు సహించలేకపోయాడు. అక్కన్న మాదన్నలను వదిలించుకొమ్మని ఔరంగజేబు ఎంత చెప్పినా తానాషా వారిని వదులుకోలేదు. అక్కన్న మాదన్నలకు తానాషాతోగల అనుబంధం హిందూ, ముస్లింల ఐకమత్యాన్ని, స్నేహసౌహార్ధతలను చాటుతున్నది.

గోపన్న పుట్టుక :

ఖమ్మం జిల్లాలోని తాలూకా కేంద్రమైన నేలకొండపల్లి అనే గ్రామంలో క్రీ.శ.17వ శతాబ్దంలో లింగన్న, కామమ్మ అనే దంపతులుండేవాళ్ళు. వాళ్ళ ఇంటిపేరు కంచెర్ల. ఆ దంపతులిద్దరు ఎంతో అన్యోన్యంగా అనురాగంతో కాలం గడిపేవాళ్ళు. సుమారు 1620 ప్రాంతంలో వాళ్ళకు ఒక మగబిడ్డ పుట్టాడు.

బాల్యం :

తల్లితండ్రులు ఆ బిడ్డకు 'గోపన్న' అనే పేరు పెట్టారు. గోపన్నకు తగిన వయస్సు రాగానే ఉపనయనం చేశారు. అయిదో ఏటనే అక్షరాభ్యాసం చేశారు. శాస్త్రపండితులయిన రఘునాథభట్టాచార్యుల వంటి వైష్ణవదీక్షా గురువులు గోపన్నకు బాల రామాయణాన్ని తాత్పర్య సహితంగా చెప్పటం జరిగింది. అందువల్ల చిన్నతనంనుంచే గోపన్న మనసులో శ్రీరాముడి మహిమలు నాటుకొనిపోయాయి. ఎప్పుడూ సీతారాముల విగ్రహాలకు భక్తితో పూజలు చేసేవాడు. తన స్నేహితులతో రామభజనలు చేసేవాడు. రామకోటి రాసేవాడు. ఐదేళ్ళ వయసులోనే గోపన్నకు ఎంత రామభక్తి ఉండేదంటే, తాను గూడా ఆ రాముదున్న కాలంలోనే పుట్టి ఉంటే సుగ్రీవుడు, ఆంజనేయుడు వలె భక్తితో శ్రీరాముడిని సేవించే భాగ్యం లభించేది గదా అని అనుకునేవాడు. ఈవిధంగా ఎంత రామభక్తిపరాయణు డైనా, గోపన్న సర్వశాస్త్రాలను నేర్చుకొని తల్లిదండ్రులను తృప్తిపరిచాడు. కాని విద్యావంతుడు, దైవభక్తియుక్తుడైన పుత్రుడి అభివృద్ధిని చూసి ఆనందించే భాగ్యం ఆ తల్లిదండ్రులకు లేదు. కొద్ది రోజులకే వారు కన్నుమూశారు.

తారకమంత్రోపదేశం :

ఇంటిభారమంతా గోపన్నమీద పడింది. బంధుమిత్రుల సలహామీద గోపన్న పెండ్లి చేసుకున్నాడు. భార్య కమల సౌందర్యవతి. సకలసద్గుణాలు గల ఉత్తమ ఇల్లాలు. సంసారభారాన్ని ఎంతో జాగ్రత్తగా మోసుకుంటూ భర్త మనసును అనుసరించి నడుచుకునేది. ఆ దంపతులిద్దరూ ఇంటికి వచ్చే అతిథులను సేవించుకుంటూ అన్నప్రదానం చేసేవారు. ఒకనాడు కబీరుదాసు గోపన్న ఇంటి సమీపంలోకి హరినామ సంకీర్తన చేసుకుంటూ వచ్చాడు.

ఇంట్లోనుండి బయటికి వచ్చి గోపన్న కబీరును చూశాడు. అతడు కూడా గోపన్నను చూచి చేతులు చాచి పిలిచాడు. గోపన్నలో భగవద్భక్తి లక్షణాలు కనిపించాయి కబీరుకు. "గోపన్నా! నీలో శాంతి, సౌమనస్యం వంటి సద్గుణాలున్నాయి. నీకు అఖండయోగం, శ్రీరామచంద్రుడి అనుగ్రహం కలుగుతాయి. నేను చెప్పిన విధంగా నీవు "ఓం రామాయ నమః" అనే ఆరక్షరాల తారకమంత్రాన్ని నియమంతో పారాయణ చెయ్యి. నీకు త్వరలో ఆ భగవంతుడు ప్రత్యక్షమవుతాడు" అని కబీరు గోపన్నకు తారకమంత్రోపదేశం చేశాడు. కబీరువల్ల తారకమంత్రోపదేశం పొందిన గోపన్న "శ్రీరామ నామం మరువాం మరువాం. సిద్ధము యమునికి వెరువాం వెరువాం" అని కీర్తనలు పాడటం ప్రారంభించాడు.

కొంత కాలానికి గోపన్నకు ఒక కుమారుడు పుట్టాడు. తల్లిదండ్రులు ఆ బిడ్డకు రఘురాముడు అనే పేరు పెట్టారు. ఆ విధంగా తన బిడ్డలో రాముడిని రోజూ చూసుకోవచ్చు అనుకున్నాడు. ఆ బిడ్డను గూడ గోపన్న సంప్రదాయ పద్ధతిలోనే పెంచుతున్నాడు. ఒకనాటి రాత్రి కలలో గోపన్నకు రాముడు కన్పించి 'త్వరలో నీవు భద్రాచలానికి తహసీలుదారుగా వస్తావు' అని అన్నాడు.

భద్రాచలానికి తహసీలుదారు కావడం :

గోపన్న నిరుపేదలకు సహాయం చేసుకుంటూ, అన్నసంతర్పణచేసుకుంటూ, నియమనిష్ఠలతో, భజన కార్యక్రమాలతో కాలం గడిపేవాడు. కాలక్రమేణ పూర్వులు సంపాదించి ఇచ్చిన ఆస్తి తగ్గిపోయింది. దీనికితోడు 17వ శతాబ్దంలో దక్షిణభారతదేశంలో ఏర్పడ్డ కరువుకాటకాలు గోపన్నను బాగా కుంగదీశాయి. దాని ఫలితంగా ఏదైనా ఉద్యోగం చెయ్యాల్సిన అవసరం ఏర్పడింది. అక్కన్న మాదన్నలు గుర్తుకొచ్చారు. వారి సహాయంతో తానాషా కొలువులో ఏదైనా నౌకరీ సంపాదించాలనుకున్నాడు.

ఒకనాడు గోల్కొండకు పోయి అక్కన్నమాదన్నలతో తన పరిస్థితి చెప్పుకున్నాడు. వాళ్ళు గోపన్నను తానాషా దగ్గరికి తీసుకొనిపోయారు. గోపన్నకు ఏదైనా మంచి ఉద్యోగం ఇవ్వాలని తానాషా అనుకున్నాడు. అక్కన్న మాదన్నల సూచనమేరకు గోపన్నను భద్రాచలం తుకిడీకి (తాలూకా) తహసీలుదారుగా నియమించాడు తానాషా. ఉద్యోగనియామక ఉత్తర్వులను తీసుకొని, అక్కన్న మాదన్నలకు, తానాషాకు, కృతజ్ఞతలు చెప్పుకొని గోపన్న భద్రాచలం చేరుకున్నాడు.

గోపన్న రామదాసుకావడం :

రైతులతో కలుపుకోలుగా ఉంటూ గోపన్న తన బాధ్యతలను చక్కగా నిర్వహిస్తున్నాడు. అట్లాగే భద్రాచల రామచంద్రునికి వేళతప్పక సేవలు కూడా చేస్తున్నాడు. రామకోటి రాయడం మానలేదు.

ఒకసారి రామకోటి పూర్తిచేసిన శుభసమయంలో అన్నసమారాధన కార్యక్రమాన్ని ఏర్పాటు చేశాడు. వంటవాళ్ళు ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు నిమగ్నమై ఉన్నారు.

ఇంతలో సంతర్పణ కోసం వండిన అన్నపు గంజి వార్చడానికి తవ్విన గంజిగుంటలో నుంచి కెవ్వున కేక వినిపించింది. గోపన్నభార్య కేక వినిపించినవైపు పరుగెత్తి చూసింది. వాళ్ళ కుమారుడు వేడి గంజిగుంటలో పడినపుడు వేసినకేక అది! కొద్ది క్షణాల్లోనే కుమారుడు మరణించాడు.

విషయం తెలిసి గోపన్న కూడా లోపలికి పరుగెత్తుకొని వచ్చాడు. అన్నింటికీ రాముడే ఉన్నాడని నమ్మినవాడు ఆయన. ఆ రాముడినే ప్రార్థించి బిడ్డను బతికించుకోవాలనుకున్నాడు. భార్య కమల, ఊరి జనం వెంటరాగా భద్రాద్రి రాముడిని సమీపించాడు. ఆ బిడ్డను భగవంతుడి పాదాల దగ్గర పడుకోబెట్టాడు. "నేనే అపరాధం చేశాను? వేళ తప్పక నిన్ను సేవిస్తున్నానుగదా; ఏనాడూ తెలిసి నీకు ఏ లోటూ చెయ్యలేదు. ఒక్కగానొక్క బిడ్డడు. ఈ బిడ్డని నీ వద్దకు అప్పుడే తీసుకెళ్ళావా?" అంటూ అనేకవిధాలుగా రాముడిని వేడుకున్నాడు. రాముని మనసు కరిగింది. ప్రసన్నుడయ్యాడు. చనిపోయిన బిడ్డ నిద్రనుండి లేచినట్లు లేచాడు. గోపన్న భక్తికిమెచ్చి ప్రజలందరూ చేతులు జోడించారు. నిజమైన రామభక్తుడని కొనియాడారు. ఆనాటి నుంచే గోపన్నను అందరు రామదాసని పిలవడం ప్రారంభించారు.

బందిఖానాలో రామదాసు :

భద్రాచలంలో ఉన్న శ్రీరామచంద్రుడిని చూడటానికి జనం తండోపతండాలుగా రావటం మొదలయింది. అందువల్ల యాత్రికులకు సౌకర్యాలు కలగజెయ్యవలసిన బాధ్యత తహసీలుదారుగా తనమీద ఉన్నది. అట్లాగే రాముని ఆలయానికి ఒక గోపురం, ప్రాకారం, మండపం కట్టించి ఆలయాన్ని బాగు చెయ్యవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. దీనికోసం ఒకనాడు గోపన్న ఆ ఊళ్ళో రైతులను పిలిపించి "మనమంతా ఒక మంచిపని చేద్దాం. మీరు నాతో సహకరించండి" అని గోపన్న విషయం చెప్పాడు. ఊరిజనం అట్లాగే అని అంగీకరించారు. ఎవరి శక్తికొద్ది వారు సహాయం చెయ్యటానికి సిద్ధమయ్యారు. ఆలయనిర్మాణం మొదలయింది.

ఆరులక్షల వరహాలు ఖర్చుపెట్టి దేవతా విగ్రహాలకు ఆభరణాలను కూడా చేయించాడు. అయితే ఊళ్ళోవాళ్ళు కొందరు గోపన్న చేసినదాన్ని మెచ్చలేదు. పైగా కోపగించారుగూడ. సర్కారు పైకాన్ని ప్రభుత్వ

భద్రాచలంలో గోదావరీ తీరంలో వెలసిన శ్రీ సీతారామచంద్రస్వామి వారి ఆలయం

అనుమతి లేకుండా ఖర్చు చెయ్యటం రాజద్రోహం అన్నారు. కాని గోపన్న మాత్రం భయపడలేదు. "నా కోసమో ఇంటి అవసరానికో ప్రభుత్వ సొమ్ము ఖర్చు పెట్టలేదు గదా! ఖర్చుపెట్టినదంతా ఆ భగవంతుడి కోసమే కదా!" అని అనుకున్నాడు గోపన్న. విషయం తానాషా వరకు చేరింది. తానాషా ఆజ్ఞ మేరకు హర్కారులు గోపన్నను తానాషావద్దకు కట్టి తెచ్చారు. అపరాధిగా తన ముందు నిలుచున్న గోపన్నను చూసి తానాషా ఎందుకీ పని చేశావని ప్రశ్నించాడు.

"ప్రభూ! నేను ప్రభుత్వధనాన్ని మీ అనుమతి లేకుండ ఖర్చుపెట్టిన మాట వాస్తవం. అయితే దాన్ని నేను నా సొంతానికి వాడలేదు. తమ ఏలుబడిలో ఉన్న భద్రాద్రి రామాలయాన్ని పునరుద్ధరించి తమ కీర్తి ప్రతిష్ఠలను దిగంతాలకు వ్యాపింపచెయ్యాలనే ఆ పని చేశాను. ఇకపై ప్రభువుల వారి చిత్తం." అని గోపన్న సమాధానమిచ్చాడు.

ఈ మాటలకు తానాషా లోపల్లోపల సంతోషించాడు. కాని గోపన్నను వదిలిపెడితే తక్కిన తహసీలుదార్లు గూడ ఏదో ఒకవిధంగా ప్రభుత్వపు డబ్బును ఖర్చుపెట్టి ఇట్లాగే క్షమాభిక్ష వేడుకుంటే ప్రభుత్వానికి వచ్చేది సున్నే. కనుక గోపన్నను విడిచిపెట్టకూడదనుకున్నాడు. గోపన్నను చెరసాలలో ఉంచి డబ్బు కట్టేవరకు కఠినంగా శిక్షించుమని సరదార్లను ఆజ్ఞాపించాడు. సరదార్లు రామదాసుని చెరలోపెట్టి బాధించడం మొదలుపెట్టారు.

రామదాసుని తానాషా కష్టపెట్టడం :

చెరసాలపాలైన రామదాసు భద్రాద్రి రాముడినే నమ్ముకుని కీర్తనలు పాడుకుంటూ, రామభజన చేసుకుంటూ ఉన్నాడు. బందిఖానావాళ్ళు పెట్టే బాధలు పడలేక "నావల్ల కాదు రామా!" అని మొరపెట్టుకునేవాడు. ప్రతిరోజూ సరదారులచే కొరడా దెబ్బలు తినేవాడు. ఆ దెబ్బలకు తట్టుకోలేక రామదాసు "అబ్బబ్బ దెబ్బలకు తాళలేర : రామప్పా గొబ్బున నన్నాదుకోరా:" అని దేవుడిని ప్రార్థించేవాడు.

జైలులోఉన్న ఈ 12 సంవత్సరాల కాలంలో రామదాసు రాముడిపై అనేక కీర్తనలు రాశాడు. వాటిలో భక్తి, ఆవేదన, ఆర్తి, ప్రేమ మొదలైనవి కనిపిస్తాయి. ఆ కీర్తనలలో కొన్ని సందర్భాలలో రాముడిని దెప్పిపొడువడం కూడ జరిగింది.

ఇక్ష్వాకు కులతిలక ఇకనైన పలుకవె రామచంద్రా...
నన్ను రక్షింపకున్నను రక్షకులెవరింక రామచంద్రా!
    భరతునకూ చేయిస్తి పచ్చులపతకమూ రామచంద్ర
    ఆ పతకమునకూ పట్టె పదివేలవరహాలు రామచంద్రా!
శత్రుఘ్ననకు నేను చేయిస్తి మొలత్రాడు రామచంద్ర
ఆ మొలత్రాటికి పట్టె మొహరీలు పదివేలు రామచంద్రా!
    లక్ష్మణునకు చేయిస్తి ముత్యాల పతకము రామచంద్ర
    ఆ పతకమునకూ పట్టె పదివేలవరహాలు రామచంద్రా!
సీతమ్మకు చేయిస్తి చింతాకపతకమూ రామచంద్ర
ఆ పతకమునకూ పట్టె పదివేలవరహాలు రామచంద్రా!

కలికితురాయి మెలుపుగచేయిస్తి రామచంద్ర
నీవు కులుకుచు తిరిగెదవు ఎవరబ్బసొమ్మని రామచంద్రా!
నీతండ్రి దశరథ మహరాజుపెట్టెనా రామచంద్ర
లేక మీమామ ఆ జనకమహరాజు పంపెనా రామచంద్రా!
అబ్బా తిట్టితినని ఆయాసపడవద్దు రామచంద్ర
ఈ దెబ్బలకోర్వక అబ్బా! తిట్టితినయ్యా రామచంద్రా!
భక్తులందరినీ పరిపాలించెడి శ్రీరామచంద్ర
నీవు క్షేమముగా శ్రీరామదాసుని ఏలు రామచంద్రా! రామచంద్ర.

ఇంత జరిగినా రాముడు కరుణించలేదు. ఇక లాభంలేదనుకొని తల్లియైనా చెప్తుందన్న నమ్మకంతో "నను బ్రోవమని చెప్పవే సీతమ్మ తల్లీ: నను బ్రోవమని చెప్పవే" అని సీతమ్మను ప్రార్థించాడు. దయగల ఆ సీతమ్మ తల్లి శ్రీరామునితో "స్వామీ! పూర్వం మీరు ప్రహ్లాదుణ్ణి, గజరాజుని రక్షించలేదా! నా మనవి విని తొందరగ రామదాసుని చెరసాలనుండి విడిపించండి. పైకం చెల్లించి రామదాసుని రక్షించండి" అని ప్రార్థించింది. అప్పుడు రాముడు, లక్ష్మణునితో కలిసి మారువేషంలో గోల్కొండకు ప్రయాణమయ్యాడు.

తానాషా రామలక్ష్మణుల సంవాదం :

చెరలో 12 సంవత్సరాలుగా బాధలు పడుతున్న రామదాసును విడిపించాలని రాముడు నిశ్చయించుకున్నాడు. తానాషాకు ఆరులక్షల వరహాలు చెల్లించడమే తక్షణ కర్తవ్యంగా భావించి సేవకుల వేషాలతో రామలక్ష్మణులిద్దరు తానాషా అంతఃపురంలోకి ప్రవేశించారు.

మారువేషాలతో ఉన్న రామలక్ష్మణులు తానాషా గదిని సమీపించి "తలుపు తియ్యవయ్య తానాషా! నీ కియ్యెడ పైకమునియ్య వచ్చితిమయ్య" అని తలుపు కొట్టారు. తానీషా తలుపు తీసి నివ్వెరపోయాడు. ఇంత రాత్రివేళ తన అంతఃపురంలోకి ప్రవేశించే ధైర్యం గల వ్యక్తులెవరా? అని ఆశ్చర్యపోయాడు. జగన్మోహనాకారులైన రామలక్ష్మణులను కనిపెట్టలేకపోయాడు. వాళ్ళ మధ్య సంభాషణ ఇట్లా జరిగింది.

తానాషా : ఏ దేశమున నుండువారూ - మీరు ఎందుండి యిట వచ్చినారూ?
రామలక్ష్మణులు : తొలుత గోదావరియందూ - మా స్థలము భద్రాచలమందూ.
తానాషా : ఎవరి జవానులు మీరూ - మిమ్మెవరు పంపగ వచ్చినారు?
రామలక్ష్మణులు : దాస జవానులు మేమూ - రామదాసు పంపఁగ వచ్చినాము.
తానాషా : ఏమి కులమువారు మీరూ - మీరిద్దరు నే వరుస వారూ?
రామలక్ష్మణులు : ఇనవంశమునఁ బుట్టినామూ - మేమిద్దఱ మన్నదమ్ములము.
తానాషా : ఏమి నామము గలవారూ - మీరేమి నియమము గలవారు?
రామలక్ష్మణులు : రామోజి లక్ష్మోజి నామం - వహ్వా మేము రామానుజమతము వారం.
తానాషా : ఎందుకు పంపించినారూ - మీరేమి పనిగ వచ్చినారు?

రామలక్ష్మణులు : సర్కార్బాకీ పయికం - మాచేత పంపగ వచ్చినాము.

తానాషా : పంపిన పయికము తెండీ - యాపయిన తమాషా చూడండీ.

అని తానాషా అంటుండగానే అతని ముందర నేలపై బంగారు వరహాల రాశి పడివుంది. తానాషాకు నోట మాట రాలేదు. ఆ పైకం తీసుకొని తానాషా రాజముద్రవేసి రసీదు ఇవ్వగానే దానిని తీసుకొని వెంటనే రామలక్ష్మణులు చెరలోవున్న రామదాసుకు రసీదు ఇద్దామని తానాషా వేషంలో బయలుదేరారు. చెరలో ఉన్న రామదాసు ఆ సమయంలో "అయ్యో ఆ శ్రీరామచంద్రుడు ఎంతోమందిని కాపాడిండే. నన్ను మాత్రం రక్షించడం లేదే" అని దిగులుపడుతున్నాడు. ఇంతలో రామలక్ష్మణులు చెరవద్దకు వచ్చారు. తానాషా వేషంలో రాముడు "రామదాసూ! బాకీపైకం ముట్టింది. ఇదిగో రసీదు" అని రసీదు ఇచ్చి మాయమయ్యాడు లక్ష్మణుడితోసహా. ఇదంతా రామమహిమే అనుకుంటూ కృతజ్ఞతాపూర్వక భక్తి కీర్తనలాలపించాడు రామదాసు.

గోల్కొండకోట లోని బందీఖానాలో రామదాసు

పొద్దున తానాషా మేల్కొని, తనముందున్న వరహాలరాసిని చూశాడు. రాత్రి జరిగింది కలకాదు నిజమని నిశ్చయించుకున్నాడు. భార్యను చూసి ఇదంతా రామమాయ అని చెప్పాడు. అయ్యో! ఆ దేవదేవునికి సేవలు చెయ్యలేదే అని కుంగిపోయాడు. రామదాసు భక్తికి ముగ్ధడయ్యాడు. సకల మర్యాదలతో రామదాసును గౌరవించాలనుకున్నాడు. రామదాసును విడిపించి కొలువుకు తీసుకొనిరమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు. అక్కన్న మాదన్నలు చెరసాలకు వెళ్ళి రామదాసుతో జరిగిందంతా చెప్పారు. రామదాసు ఆశ్చర్యపోయాడు. తనకంటే తానాషా అదృష్టవంతుడని మెచ్చుకున్నాడు. రాజమర్యాదలతో రామదాసును కొలువుకు తీసుకొచ్చారు. తానాషా తాను ఇంతకుముందే రామలక్ష్మణులకు రసీదు ఇచ్చానన్న సంగతి గూడ భక్తి పారవశ్యంలో మర్చిపోయి మరలా రామదాసుకు రసీదు ఇవ్వబోయాడు.

శ్రీరామదర్శనంతో ధన్యుడైన తానాషాను రామదాసు, భక్తిపారవశ్యంతో భగవంతుని దాసునిగా చేసుకున్న రామదాసును తానాషా పరస్పరం అభినందించుకున్నారు. తర్వాత రామదాసును ఇన్నాళ్ళు కష్టపెట్టినందుకు తానాషా పశ్చాత్తాపపడి రామలక్ష్మణులు తనకు చెల్లించిన డబ్బుతో పాటు పట్టువస్త్రాలు గూడ ఇచ్చి భద్రాచలాన్ని శ్రీరామచంద్రునికి మాన్యంగా ప్రకటించాడు. భక్తరామదాసు తానీషాకు కృతజ్ఞతలు చెప్పుకొని భద్రాచలానికి బయలుదేరాడు.

రామదాసు భద్రాచలం చేరడం :

భద్రాచలానికి చేరుకున్న రామదాసు తానాషా ఇచ్చిన పట్టువస్త్రాలను దేవునికి సమర్పించి, దర్శనం చేసుకొని ఇంటికి వెళ్ళాలనుకున్నాడు రామదాసు. ఇంతలో చెరనుండి రామదాసు విడుదలైవచ్చాడన్న సంగతి తెలిసి ఊరి

భద్రాచలంలో శ్రీ సీతారామచంద్ర స్వామివారి కల్యాణోత్సవం

జనం గంధపుష్ప తాంబూల చందనాది పూజాద్రవ్యాలతో ఎదురొచ్చి రామదాసుకు సాష్టాంగ దండప్రణామం చేశారు. రామదాసు రామభజన చేసుకుంటూ ఆలయానికి ప్రయాణమయ్యాడు. రామదాసు మందీ మార్బలంతో ఆలయానికి వస్తున్నాడన్న విషయం ముందే తెలుసుకున్న ఆలయ పూజారులు తలుపులు తీయించి సమస్త పూజాద్రవ్యాలు సిద్ధంచేసి ఎదురు చూస్తూ ఉన్నారు. రామదాసు రాగానే గోపురద్వారాలు తెరుచుకున్నాయి. ఆనందబాష్పాలతో రామదాసు “రామ నామము బల్కవే పాపపు జిహ్వా! రామ నామము బల్కవే” అంటూ రామనామ కీర్తనం చేశాడు. అనంతరం రామదాసు ఆధ్వర్యంలో సీతారామకళ్యాణం కన్నులపండుగగా జరిగింది.

తర్వాత గర్భగృహంలో ప్రవేశించి సీతాలక్ష్మణ సమేతుడైన రాముణ్ణి చూసి ఆనందబాష్పాలు కారుతుండగా సర్వం మరచిపోయి రామభక్తిలో లీనమై గద్గద స్వరముతో “కంటి నేడూ మా సీతారాముల కనుగొంటి నేడు” అని గానం చేశాడు.

పరమభక్తుడైన రామదాసు ఇట్లా అనేక కీర్తనలతోపాటుగా దాశరథీశతకాన్ని కూడా రాశాడు. అందులో “దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ” అన్న మకుటంతో పద్యాలుంటాయి.

జుర్రెద నీకథామృతము, జుర్రెద నీపద కంజతోయమున్
జుర్రెద రామనామమున్ జొబ్బిలుచున్న సుధారసంబు నే
జుర్రెద జుర్రజుర్రఁగ రుచుల్ గనువారి పదంబుఁ గూర్పవే
తర్రులతోడి పొత్తిడక దాశరథీ! కరుణాపయోనిధీ!

ఈవిధంగా రామదాసు భద్రాద్రిలో ఉంటూ హరినామస్మరణతో కాలం వెళ్ళ బుచ్చుతూ జీవన్ముక్తుడయ్యాడు.

మంగళం కోసలేంద్రాయ మహనీయగుణాత్మనే ।
చక్రవర్తితనూజాయ సార్వభౌమాయ మంగళం ॥

- (తెలుగు విశ్వవిద్యాలయం ప్రచురణ ఆధారంగా)

పదాలు - అర్థాలు

అ

అంఘ్రి = కాలు
అంజనం = కాటుక, ఎక్కడో ఉన్న వస్తువును కండ్లముందు చూపే విద్య
అంతులేని = లెక్కలేని, చివరలేని
అజ్ఞాతవాసం = ఇతరులు గుర్తుపట్టకుండా బతకడం
అడలుకొను = ఏడ్చు
అనఘ! = పాపము లేనివాడా!
అనుజుడు = తమ్ముడు
అపారమైన = చాలా ఎక్కువైన, అంతులేని
అభినందన = మెచ్చుకోలు, ప్రోత్సాహం
అభిరతి = అపేక్ష, కోరిక
అమరు = ఒప్పు
అమరులు = మరణంలేనివారు, దేవతలు
అలయించు = బాధపెట్టు, కష్టపెట్టు
అలుసు = తక్కువ, చిన్నచూపు
అవరజుడు = తమ్ముడు
అవశేషం = మిగిలి ఉన్న
అవిశ్రాంతం = విశ్రాంతిలేని

ఆ

ఆనవాళ్ళు = గుర్తులు
ఆమడ = ఎనిమిదిమైళ్ళ దూరం
ఆరగించు = తిను

ఇ

ఇంగితజ్ఞులు = ఇతరుల అభిప్రాయాలు తెలుసుకోగలిగినవారు
ఇడక = ఇవ్వకుండా

ఉ

ఉచ్చు = వల
ఉదధి = సముద్రం
ఉబ్బు = పొంగిపోవు
ఉరుశక్తి = గొప్పశక్తి

ఎ

ఎకాఎకిన = అకస్మాత్తుగా, తొందరగా, వెంటనే
ఎగడక = పొంగిపోకుండ, గర్వపడకుండ
ఎగుమతి = చేరవేయడం
ఎడద = హృదయం, ఎద
ఎత్తుగడ = ఉపాయం, ప్రయత్నం
ఎలమి = సంతోషం

ఏ

ఏండ్లు = సంవత్సరాలు
ఏరు = పెద్దవాగు

ఒ

ఒప్పు = ప్రకాశించు, వెలుగు

ఓ

ఓరిమి = ఓపిక

క

కంచె = రక్షణగా ఏర్పరిచిన కంప
కదనం = యుద్ధం
కందుకం = బంతి
కబ్జా = దురాక్రమణ, తనది కాని వాటిని ఆక్రమించడం
కయ్యం = కొట్లాట, గొడవ
కర్కోటకుడు = కఠినమైనవాడు, కర్కోటకుడనే పేరుగల సర్పం

కర్మలు = పనులు
కలిత = పొందబడిన
కల్లం = ధాన్యపు కుప్పలను కొట్టే చోటు
కలుగు = రంధ్రం
కవచం = రక్షణకొరకు ఒంటిపై ధరించునది
కార్యం = పని
కాలుష్యం = మలినం
కీర్తి = గొప్పతనం, యశస్సు, పేరు
కుంచం = నాలుగు మానికల కొలమానం (మానికకు నాలుగు సోలలు) (దాదాపు ఏడున్నర కిలోలకు సమానం)
కృషికుడు = రైతు
కొప్పెర = తలపైనుండి కప్పుకొనే ఒక వస్త్రం, గొంగడి, నీళ్ళను కాగ పెట్టడానికి వాడే పాత్ర
కొలువు = ఉద్యోగం, ఆస్థానం
కోనేరు = చుట్టూ మెట్లుకలిగిన నలుచదరపు నీటిప్రదేశం (పుష్కరిణి)

ఖ

ఖడ్గం = కత్తి
ఖేదం = దుఃఖం, ఏడుపు, బాధ

గ

గడియ (ఘడియ) = ఇరవై నాలుగు నిమిషాల కాలం
గాసం = ఆహారం, గడ్డి
గీరలు = గీతలు
గొబ్బున = శీఘ్రంగా, వెంటనే, హఠాత్తుగా
గోపురం = దేవాలయపు వాకిలి ద్వారం
గ్యానం = జ్ఞానం, బుద్ధి

చ

చందనం = గంధం
చంద్రహాసం = కత్తి (ఒక ప్రత్యేకమైన ఖడ్గం)
ఛత్రపతి = రాజలాంఛనంగా గొడుగును ధరించినవాడు (రారాజు)
చిత్తం = మనసు
చిల్లు = రంధ్రం
చూడ్కులు = చూపులు

జ

జమాబంది = భూమిశిస్తుకు సంబంధించిన లెక్కల వివరాలు
జరూర్ = తప్పకుండా
జల్ది = వెంటనే, తొందరగా
జవాను = బంటు, సైనికుడు
జిద్దు = మొండివైఖరి
జీవజాలం = ప్రాణుల సమూహం
జెర్ర = కొంచెం, కొద్దిగా

త

తడయక = ఆలస్యం చేయక
తనర్చు = ప్రకాశించు
తప్తం = కాలిన
తరి = సమయం
తలగొట్టి = తలనరికి
తాఖీదు = ఆజ్ఞాపత్రం
తాటిజెగ్గ = తాటిమట్ట
తాపడం = అతికించడం
తూనికరాళ్ళు = కొలతరాళ్ళు
తృణము = గడ్డి
తెరుంగులు = విధాలు
తేటతెల్లం = మిక్కిలి స్పష్టం
త్రిరేఖలు = మూడుగీతలు

ద

దాపనం = దాచడం
దుర్గమం = వెళ్ళరానటువంటి
దుర్భేద్యము = ప్రవేశింపరాని, పగులకొట్టలేనట్టి
దొడ్డి = పశువులకొట్టం

ధ

ధర = వెల, మూల్యం
ధార = పైనుండి కిందకు పడే నీరు

న

నారి = స్త్రీ
నిరంకుశం = అడ్డులేనటువంటి
నిర్మలం = మురికిలేని, స్వచ్ఛమైన
నిర్మూలించు = రూపుమాపు
నుడుగులు = మాటలు
నెమికించుట = వెతికించుట
నెరియలు = నేలపగుళ్ళు
నైపుణ్యం = నేర్పరితనం
నళినీదళం = తామరాకు

ప

పత్తా = చిరునామా
పయ్యెర = గాలి
పరముడు = ఉన్నతుడు, గొప్పవాడు
పాదయుగళం = రెండుపాదాలు
పారితోషికం = బహుమానం
పాలికాపు = పంటకాపరి
పుడమి = నేల
పుడిసెడు = సగానికి మడిచిన అరచేయి అంత (చేర)
పురోగతి = అభివృద్ధి
పులకరింత = గగుర్పాటు
పొడగాంచి = రూపుచూసి
పొల్లుపోకుండ = ఏదీ వదలకుండా
ప్రగతి = అభివృద్ధి
ప్రతిధ్వని = మారుమ్రోత
ప్రలోభం = దురాశ, ఆశపెట్టటం
ప్రస్తుతి = పొగడటం
ప్రాచీనం = పూర్వం, వెనుకటి
ప్రాలుమాలి = సోమరితనం
ప్రాతిపదిక = మూలం, ఆధారం

బ

బలీయులు = బలంకలవారు, వీరులు
బావుటా = జెండా
బిత్తరపోవు = ఆశ్చర్యపోవు, బీరిపోవు

భ

భూసతి = భూమి అనే స్త్రీ

మ

మజా = సంతోషం, సంబురం
మడుగు = నీటికుంట
మనీషి = బుద్ధిమంతుడు
మలుపుట = మళ్ళించుట
మార్గదర్శకుడు = దారిని చూపించేవాడు
మాధవుడు = విష్ణువు
మారుమనువు = ఇంకోపెండ్లి
మాన్య = గొప్పదైన
మిన్ను = ఆకాశం
మున్నూరు = మూడువందలు
ముదము = సంతోషం
మూక = సమూహం, గుంపు
మ్యూజియం = వస్తు ప్రదర్శనశాల
మృత్పిండము = మట్టిముద్ద
మృత్యువు = మరణం, చావు
మేను = శరీరం, ఒళ్ళు

మొగులు	=	మేఘం, మబ్బు
మోదము	=	సంతోషం
		య
యవీయసుడు	=	తమ్ముడు
యుగ్మము	=	జంట
		ర
రిపులు	=	శత్రువులు
రుధిరం	=	రక్తం, నెత్తురు
		ల
లేమి	=	దారిద్ర్యం
		వ
వడ	=	వేడి (వేసవికాలపు తీవ్రతాపము)
వడగండ్లు	=	వానరాళ్లు
వడి	=	వేగం
వరిపిడి	=	వరిపొట్టు
వార్ధి	=	సముద్రం
విదుల్చు	=	విదుల్చుట (దులుపు)
విధి	=	కర్తవ్యం, చేయవలసింది
వనధి	=	సముద్రం
వనవాసం	=	అడవిలో నివాసం ఉండడం
విప్లవం	=	మార్పు, తిరుగుబాటు
విభూతి	=	ఐశ్వర్యం, బూడిద
విరించి	=	బ్రహ్మ
విల్లు	=	ధనుస్సు
వివేకం	=	తెలివి
విస్మయం	=	ఆశ్చర్యం
వెతలు	=	బాధలు, కష్టాలు
వెలవెలబోవు	=	బిత్తరపోవు, కళ తప్పడం
వెల్లడిచేయు	=	వ్యక్తపరుచు, తెల్పు
వేడుక	=	సంతోషం (పండుగవలె జరుపుకోవడం)

		శ
శక్తి	=	బలం
శతాబ్దం	=	వంద సంవత్సరాల కాలం
శానా	=	చాలా
శిల	=	రాయి
శుక్తి	=	ముత్యపుచిప్ప
శీఘ్రం	=	వెంటనే
శ్రవణాభిరతి	=	వినాలనే కోరిక
		స
సవారీచేయుట	=	ఎక్కితిరుగుట/అధికారాన్ని చెలాయించుట
సమకూర్చుట	=	సంపాదించుట
సమూహం	=	గుంపు
సముజాయించుట	=	నచ్చజెప్పటం
సాధువు	=	మంచివాడు
సారథి	=	రథాన్ని నడిపేవాడు
సుద్దులు	=	ముచ్చట్లు, కథలు
సుషుప్తి	=	ఒళ్ళుమరచిన గాఢనిద్ర
స్ఫూర్తి	=	ఆదర్శం, ప్రేరణ
సేతువు	=	వంతెన
స్వేదం	=	చెమట
సౌధం	=	భవనం, మేడ
సౌభ్రాత్రం	=	సోదరభావం
సంపన్నులు	=	ధనవంతులు
సంబురం	=	ఆనందం
		హ
హర్షం	=	సంతోషం
హాలికులు	=	రైతులు
హుంకరించుట	=	హుంకారము చేయుట

పర్యాయపదాలు

అడవి	=	వనం, కాన, అరణ్యం
ఉదధి	=	సముద్రం, రత్నాకరం, సాగరం
ఏనుగు	=	కరి, హస్తి, గజం
కప్ప	=	మండూకం, భేకం, దర్దురం
కథ	=	గాథ, వృత్తాంతం, ఉదంతం
కడుపు	=	కుక్షి, ఉదరం, పొట్ట
కదనం	=	యుద్ధం, రణం, సమరం
కపి	=	కోతి, మర్కటం, వానరం
కరము	=	చేయి, హస్తం, పాణి
కొండ	=	గుట్ట, పర్వతం, గిరి, నగం
కోవెల	=	గుడి, దేవళం, దేవాలయం
కండ్లు	=	నేత్రాలు, నయనాలు, అక్షాలు
ఖడ్గం	=	కత్తి, అసి, కృపాణం
గాలి	=	పవనం, మారుతం, గాడ్పు
గుంపు	=	మంద, సమూహం, బృందం
చీకటి	=	అంధకారం, ఇరులు, ధ్వాంతం
చెలిమి	=	స్నేహం, నెయ్యం, మైత్రి, సోపతి
చెరువు	=	తటాకం, కొలను, మడుగు
చేప	=	మీనం, మత్స్యం, ఝషం
జలం	=	నీరు, ఉదకం, సలిలం
జీతం	=	వేతనం, బత్తెం, పగార్
తాబేలు	=	కూర్మం, కమఠం, కచ్ఛపం
తృణం	=	గడ్డి, పచ్చిక, గఱిక
దుర్గ	=	చండి, అంబ, పార్వతి
దేహం	=	తనువు, శరీరం, మేను, పెయ్యి
నింగి	=	మిన్ను, ఆకాశం, గగనం
నిజం	=	సత్యం, వాస్తవం, నిక్కం
నైపుణ్యం	=	నేర్పు, పనితనం
నేత	=	నాయకుడు, సారథి
నేత్రం	=	నయనం, కన్ను, అక్షి, చక్షువు
పసిడి	=	బంగారం, పుత్తడి, సువర్ణం, కనకం
పురం	=	పట్టణం, నగరం, స్థానీయం
పులి	=	పుండరీకం, వ్యాఘ్రం, శార్దూలం
పుష్పం	=	పువ్వు, సుమం, విరి
పుడమి	=	పృథ్వి, వసుధ, ధరణి
పెనిమిటి	=	భర్త, మొగుడు, పతి
పొలం	=	చేను, క్షేత్రం
పండుగ	=	పబ్బం, ఉత్సవం, వేడుక
బావుటా	=	జెండా, పతాకం, ధ్వజం
బాట	=	త్రోవ, మార్గం, దారి
భానుడు	=	సూర్యుడు, రవి, ఇనుడు, అర్కుడు
భార్య	=	సతి, పెండ్లాము, కళత్రం
భూమి	=	అవని, పృథ్వి, వసుంధర
మగువ	=	స్త్రీ, ఇంతి, పడతి, వనిత
మేఘం	=	మొగులు, జీమూతం, వారిదం
యుద్ధం	=	రణం, సమరం, సంగరం
వనధి	=	వార్ధి, సముద్రం, అంబుధి
వారధి	=	వంతెన, సేతువు, కట్ట
వంశం	=	సంతతి, గోత్రం, కులం
సదనం	=	ఇల్లు, నివాసం, మందిరం
సింహం	=	కేసరి, మృగరాజు, పంచాస్యం
హర్షం	=	సంతోషం, ముదం, సంబురం
హాలికుడు	=	రైతు, కర్షకుడు

ప్రకృతి-వికృతులు

అటవి	-	అడవి
అంబ	-	అమ్మ
ఆహారం	-	ఓగిరం
కథ	-	కత
కార్యం	-	కర్జం
కీర్తి	-	కీరితి
కుంభం	-	కుండ
కులము	-	కొలము
గర్వము	-	గారవము
గుణము	-	గొనము
గ్రాసం	-	గాసం
చంద్రుడు	-	చందురుడు
చిత్రం	-	చిత్తరువు
త్యాగము	-	చాగము
ధర్మము	-	దమ్మము
దూరం	-	దవ్వు
దీపం	-	దివ్వె
దిశ	-	దిస / దెస
నిజము	-	నిక్కము
నిద్ర	-	నిదుర
నిమిషం	-	నిముసం
పశువు	-	పసువు
పత్తనం	-	పట్నం
పూర్ణిమ	-	పున్నమ
పృథ్వి	-	పుడమి
పండుగ	-	పబ్బం
ప్రతిజ్ఞ	-	ప్రతిన
ప్రయాణం	-	పయనం
ప్రాణము	-	పానము
భక్తి	-	బత్తి
భాష	-	బాస
భోజనం	-	బోనం
భృంగారం	-	బంగారం
మాన్యము	-	మన్నెం
మేఘము	-	మొగులు
ముఖం	-	మొగం
మౌక్తికం	-	ముత్యం
రాత్రి	-	రేతిరి
రాజు	-	రేడు
విద్య	-	విద్దె
శక్తి	-	సత్తువ
శ్రీ	-	సిరి
సముద్రం	-	సంద్రం
సహాయం	-	సాయం
సింహం	-	సింగం
సంతోషం	-	సంతసం
స్నానం	-	తానం
స్వామి	-	సామి

నానార్థాలు

అవ్వ	=	తల్లి, అమ్మమ్మ, నాయినమ్మ
ఆశ	=	కోరిక, దిక్కు
ఉత్తరం	=	లేఖ, ఒకదిక్కు
ఓరిమి	=	ఓర్పు, క్షమ
కథ	=	కత, చెప్పుట, గౌరి
కరం	=	చేయి, తొండం, కప్పము, కిరణం
కపి	=	వానరం, సూర్యుడు, ఏనుగు, విష్ణువు
కర్కోటకం	=	నాగుపాము, మారేడు, విషభేదం
కాలము	=	సమయం, నలుపు, చావు
కాపు	=	కాయలు కాయుట, రక్షించుట
కారు	=	నల్లని, కాలం
కీడు	=	అపకారం, ఆపద, అశుభం
కులం	=	వంశం, తెగ, శరీరం, ఇల్లు, ఊరు
కొలువు	=	ఉద్యోగం, ఆస్థానం, సేవ
గుణము	=	స్వభావం, అల్లెత్రాడు
గోవు	=	ఆవు, కన్ను, బాణం, సరస్వతి, భూమి
చిత్రం	=	చిత్తరువు, ఒక నక్షత్రం, మాయ
ధర	=	భూమి, వెల, ఖరీదు
దహనం	=	కాలుట, దప్పిక, జీడి
దిక్కు	=	దిశ, శరణం, వైపు
నిజం	=	సత్యం, నిశ్చయం
నిగ్గు	=	ఉత్కృష్ట కాంతి, కిరణం, సారం
పాలు	=	క్షీరం, భాగం
ప్రాణం	=	ఉసురు, గాలి, బలిమి
మతం	=	అభిప్రాయం, సమ్మతి, శాస్త్రం
రాజు	=	చంద్రుడు, భూపాలుడు
రీతి	=	విధము, మేర, ఇత్తడి
వర్ణము	=	అక్షరం, రంగు, ఆకారం, జాతి
వర్షము	=	సంవత్సరం, వాన, మబ్బు
సాధువు	=	సజ్జనుడు, సవ్వడి
సిరి	=	సంపద, లక్ష్మీదేవత
సీమ	=	దేశం, ప్రదేశం
హంస	=	శ్రేష్ఠం, ఒకపక్షి

విశేషాంశాలు

నలుడు : విశ్వకర్మ అంశతో పుట్టిన ఒక వానరుడు. ఇతడు వానరసేన లంకకు పోవడానికి సముద్రానికి సేతువు కట్టాడు.

గండభేరుండపక్షి : గరుత్మంతుడని, గద్దజాతికి చెందిన పక్షియనీ చెపుతారు. విశాలమైన రెక్కలతో, పొడవైన ముక్కుతో చాలా పెద్దగా ఉంటుందని వర్ణిస్తుంటారు.

జానపద సాహిత్యం : జనపదం అంటే గ్రామం. జనపదాలలో నివసించేవారు జానపదులు. జానపద సాహిత్యం ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఎట్లా పుట్టిందో చెప్పడం కష్టం. జానపద సాహిత్యం మౌఖికంగా ప్రసారమవుతూ ఉంటుంది. జానపద సాహిత్యానికి కర్త ఎవరో తెలియదు. సామూహిక కర్తృత్వం, సామూహిక ప్రచారం దీని లక్షణం. జానపద సాహిత్యాన్ని అధ్యయనం చెయ్యడంవల్ల ప్రజల ఆచార వ్యవహారాలు, సంస్కృతీ, సంప్రదాయాలు తెలుసుకోవచ్చు.

జినవల్లభుని శాసనం : వేములవాడ చాళుక్య రాజైన రెండవ అరికేసరి ఆస్థానకవి పంపడు. పంపని తమ్ముడు జినవల్లభుడు. ఈయన క్రీ.శ. 940 లో 'కుర్క్యాలశాసనం' వేయించాడు. ఇది తెలంగాణలో తొలి పద్యశాసనం.

దీనిలో మూడు కందపద్యాలు ఉన్నాయి. కుర్క్యాల శాసనాన్నే జినవల్లభుని శాసనం అంటారు. కుర్క్యాల గ్రామం కరీంనగర్ జిల్లాలోని గంగాధర మండలంలో ఉన్నది.

అజ్ఞాతవాసం : కౌరవులు పాండవులతో పాచికలు ఆడేటప్పుడు పందెం కాస్తారు. పందెంలో ఓడిపోయినవారు పన్నెండు ఏండ్లు వనవాసం, ఒక యేడు అజ్ఞాతవాసం చెయ్యాలి. మాయాజూదంలో పాండవులు ఓడిపోతారు. పన్నెండేండ్లు వనవాసం పూర్తయ్యాక ఒక యేడు అజ్ఞాతవాసం చేస్తారు. అజ్ఞాతవాసంలో ఎవరూ పాండవులను గుర్తుపట్టొద్దు. అట్లా ఎవరైనా గుర్తుపడితే తిరిగి పన్నెండేండ్లు వనవాసం, ఒక సంవత్సరం అజ్ఞాతవాసం చెయ్యాలి. పాండవులు విరాటరాజు రాజ్యంలో అజ్ఞాతవాసం చేస్తారు.

కన్నమ్మ కష్టాలు : "కష్టాలమీద కష్టాలు పెట్టడం" లేదా "రాచిరంపానపెట్టడం" అనే సందర్భంలో ఈ జాతీయాన్ని వాడుతుంటారు.

రామవారధి : తమిళనాడులోని ధనుష్కోటికి, శ్రీలంకకు మధ్యన రాముడు వారధిని నిర్మించాడని ప్రతీతి. అమెరికాలోని నాసా అంతరిక్ష పరిశోధన సంస్థ ఉపగ్రహం ద్వారా భూమి ఛాయాచిత్రాన్ని తీసింది. ఈ ఛాయాచిత్రంలో సముద్రంలో కట్టబడిన సేతువు స్పష్టంగా కనబడుతుంది. ఈ వారధి మూలంగా భారతదేశానికి "సునామీ"ల ప్రభావం అంతగా ఉండడం లేదు. దీనికి ఆంగ్లములో "ఆడమ్స్ బ్రిడ్జ్" అని పేరు.

కాకతీయ శిలాతోరణం : తెలంగాణ చరిత్రలో సువర్ణ అధ్యాయం కాకతీయుల కాలం. వారు చాలా కాలంపాటు ఓరుగల్లు కోటనుండి పాలన సాగించారు. 1199 లో కోట నిర్మాణానికి గణపతిదేవుడు శ్రీకారం చుడితే అరివీర భయంకర వీరనారి అయిన ఆయన కూతురు రుద్రమదేవి కాలంలో కోట నిర్మాణం పూర్తయింది. కోట ఒక అద్భుత నిర్మాణం. కోట ద్వారంగా కీర్తితోరణాలు ఉన్నాయి. ఆ కీర్తితోరణమే ఇప్పటి తెలంగాణ రాష్ట్ర అధికార చిహ్నం. ఈ శిలాతోరణం కాకతీయ శిల్పకళా వైభవానికి వన్నెతగ్గని ఆనవాలు.

కొన్ని మన సామెతలు

పొమ్మనలేక పొగపెట్టినట్లు
ఉరుమురిమి మంగళంమీద పడ్డట్టు
ఊరందరిదో దారి ఉలిపికట్టెదో దారి
సందిట్లో సడేమియా అన్నట్టు
గుమ్మడికాయలదొంగ అంటే భుజాలు తడుముకున్నట్టు
అంగట్లో అన్నీ ఉన్నా అల్లుడినోట్లో శని అన్నట్లు
పుణ్యంకొద్ది పురుషుడు దానంకొద్దీ బిడ్డలు
తవ్వెడిస్తే తంగెళ్ళు పీకాలె
ఇంటింటికో మంటిపొయ్యి
అడిగినట్లిస్తే కడిగినట్లవుతది
కిందపడ్డా మీదికాలు నాదే

ఢిల్లీకి రాజైనా తల్లికి కొడుకే
కుండ పగిలినా కుక్కగుణం తెలిసె
చావుతప్పి కన్ను లొట్టపోయినట్లు
పోచమ్మ కుండపెడ్తే మైసమ్మ మాయంచేసె
పిల్ల పయిలం ముల్లె పయిలం
విత్తు చిన్న విచారం పెద్ద
సుఖమొస్తే మొహంకడుగ తీరికలేదన్నట్లు
ఎక్కినోంది గుర్రం ఏలినోంది రాజ్యం
చుట్టమై వచ్చి దయ్యమై పట్టె
ఉయ్యాల్లో బిడ్డనుపెట్టి ఊరంతా వెతికినట్టు